

TOKYO 2020

OCENA

**STARTU REPREZENTACJI POLSKI
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH**

**TOKIO (Japonia)
23-30.07.2021**

Polski Związek Towarzystw Wioślarskich

OCENA

**startu reprezentacji Polski
w wioślarstwie
w Igrzyskach Olimpijskich**

23-30 lipca 2021 roku

Tokio

Ocena startu w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio 23-30.07.2021 r.

SKŁAD OSÓB TOWARZYSZĄCYCH:

L.p	Imię i nazwisko	Funkcja w ekipie	Funkcja w PZS
1	Stadniuk Ryszard	Kierownik	Prezes
2	Gryczuk Bogusław	Z-ca Kierownika	Dyrektor Sportowy
3	Chwalbińska Jolanta	Lekarz	Lekarz
4	Nowak Martyna	Psycholog	Psycholog
5	Kuczera Rafał	Fizjoterapeuta	Fizjoterapeuta
6	Pietraszkiewicz Wojciech	Fizjoterapeuta	Fizjoterapeuta
7	Ryder Łukasz	Fizjoterapeuta	Fizjoterapeuta
8	Buliński Piotr	Trener	Trener
9	Jankowski Wojciech	Trener	Trener
10	Kozłowski Michał	Trener	Trener
11	Sycz Robert	Trener	Trener
12	Urban Jakub	Trener	Trener
13	Wojciechowski Aleksander	Trener	Trener

SKŁAD ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW:

L.p	Konkurencja	Nazwisko i Imię	Realizacja		
			Miejsce	Wynik	Pkt.
1	W4-	Chabel Monika	6		3
2		Dittmann Joanna			
3		Michałkiewicz Olga			
4		Wierzbowska Maria			
5	W4x	Kobus-Zawojcka Agnieszka	2		7
6		Sajdak Maria			
7		Wieliczko Marta			
8		Zillmann Katarzyna			
9	LM2x	Kowalski Jerzy	8		1
10		Mikołajczewski Artur			
11	M2x	Biskup Mateusz	6		3
12		Ziętarski Mirosław			

13	M4x	Barański Fabian	4		5
14		Chabel Wiktor			
15		Czaja Dominik			
16		Pośnik Szymon			
17	M4-	Brzeziński Marcin	7		2
18		Burda Mikołaj			
19		Szpakowski Michał			
20		Wilangowski Mateusz			
21	Rez.	Boruch Katarzyna			
22	Rez.	Posyłajka Łukasz			

ZREALIZOWANE ZADANIA WYNIKOWE:

Lokaty	1	2	3	4	5	6	7	8	Razem	10	12	14	17	Razem
Liczba lokat		1		1		2	1	1	6					
Liczba punktów		7		5		6	2	1	21					

INFORMACJE PODSTAWOWE Z ZAWODÓW:

Konkurencja	W2-	M2-	W2x	M2x	W4-	M4-	W1x	M1x	LW2x	LM2x	W4x
Liczba państw	13	13	13	13	10	10	32	32	18	18	10
Liczba zawodników	26	26	26	26	40	40	32	32	36	36	40
Konkurencja	M4x	W8+	M8+								
Liczba państw	10	7	7								
Liczba zawodników	40	63	63								

WYNIKI UCZESTNICZĄCYCH REPREZENTACJI /wg. punktacji olimpijskiej/:

Państwo	Ilość pkt.	Liczba zawod. punktujących	Państwo	Ilość pkt.	Liczba zawod. punktujących	Państwo	Ilość pkt.	Liczba zawod. punktujących
Holandia	49	34	Polska	21	20	Norwegia	7	1
Wielka Brytania	47	41	ROC (Rosja)	20	6	Austria	6	1
Nowa Zelandia	43	29	Francja	17	6	Czechy	5	2
Australia	41	38	Irlandia	16	8	Belgia	4	2
Rumunia	31	28	Chorwacja	15	3	Serbia	4	2
Włochy	31	17	Dania	13	9	Estonia	3	4
Chiny	30	24	Grecja	13	3	Urugwaj	3	2
Kanada	25	20	Szwajcaria	10	5	Białoruś	1	2
USA	24	30	Hiszpania	8	6			
Niemcy	21	20	Litwa	8	3			

WYNIKI
POLSKICH OSAD STARTUJĄCYCH
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH
23-30.07.2021 TOKIO – JAPONIA

1. W4-	Michalkiewicz Olga
Dittmann Joanna
Chabel Monika
Wierzbowska Maria	<i>AZS AWF Gorzów Wlkp.</i>
<i>RTW Lotto Bydgoscia</i>
<i>RTW Lotto Bydgoscia</i>
<i>RTW Lotto Bydgoscia</i>	Osiągnięty wynik: VI miejsce	Startowało 10 osad
2. W4x	Kobus-Zawojcka Agnieszka
Wieliczko Marta
Zillmann Katarzyna
Sajdak Maria	<i>AZS AWF Warszawa</i>
<i>Wisła Grudziądz</i>
<i>AZS UMK Toruń</i>
<i>AZS AWF Kraków</i>	Osiągnięty wynik: II miejsce	Startowało 10 osad
3. LM2x	Mikołajczewski Artur
Kowalski Jerzy	<i>Gopło Kruszwica</i>
<i>Gopło Kruszwica</i>	Osiągnięty wynik: VIII miejsce	Startowało 18 osad
4. M2x	Biskup Mateusz
Ziętarski Mirosław	<i>RTW Lotto Bydgoscia</i>
<i>AZS UMK Toruń</i>	Osiągnięty wynik: VI miejsce	Startowało 13 osad
5. M4x	Chabel Wiktor
Pośnik Szymon
Czaja Dominik
Barański Fabian	<i>Posnania Poznań</i>
<i>AZS AWF Warszawa</i>
<i>AZS AWF Warszawa</i>
<i>WTW Włocławek</i>	Osiągnięty wynik: IV miejsce	Startowało 10 osad
6. M4-	Brzeziński Marcin
Burda Mikołaj
Wilangowski Mateusz
Szpakowski Michał	<i>WTW Warszawa</i>
<i>RTW Lotto Bydgoscia</i>
<i>Wisła Grudziądz</i>
<i>Zawisza Bydgoszcz</i>	Osiągnięty wynik: VII miejsce	Startowało 10 osad

I. WSTĘP

Tegoroczne Igrzyska Olimpijskie XXXII Olimpiady rozegrane w Tokio były drugimi igrzyskami rozegranymi w stolicy Japonii. Pierwsze odbyły się w 1964 roku i były to XVIII z kolei letnie Igrzyska Olimpijskie. W tym roku w Igrzyskach w Tokio brało udział 11326 zawodniczek i zawodników z 205 narodowych reprezentacji oraz grupa zawodniczek i zawodników pod flagą olimpijską w 34 dyscyplinach sportowych 339 konkurencjach, a Polskę reprezentowało łącznie 210 osób.

Olimpijskie regaty wioślarskie rozgrywane były w dniach 23 – 30 lipca na torze o nazwie SEA FOREST WATERWAY sąsiadującym bezpośrednio z Pacyfikiem.

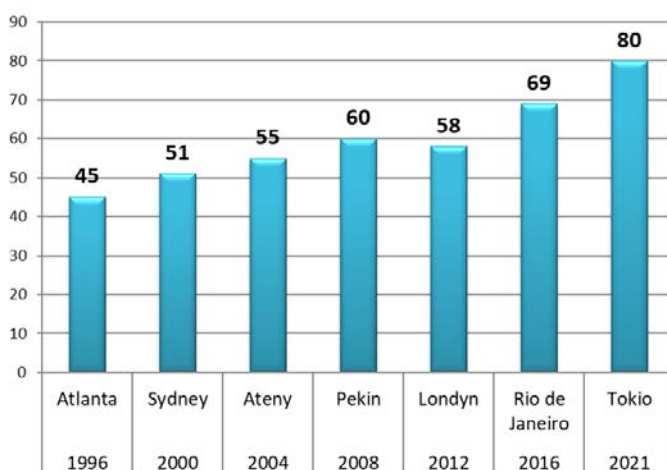
W wyniku przeprowadzonych kwalifikacji w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio wzięło udział 80 narodowych federacji wioślarskich ze 156 zrzeszonych w Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA.

Kwalifikacje do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w wioślarstwie przeprowadzono dwustopniowo, a dla jedynek i dwójek podwójnych wagi lekkiej – trzystopniowo.

- Pierwszą i główną kwalifikacją otwartą dla wszystkich federacji były Mistrzostwa Świata Seniorów 2019 roku rozegrane w dniach 25 sierpnia – 1 września w austriackim Linz, a właściwie na torze wioślarskim położonym w sąsiedzkim miasteczku Ottensheim oddalonym od centrum Linz 12 kilometrów.
- Drugim stopniem były kwalifikacje kontynentalne, które rozgrywane były tylko w jedynekach i dwójkach podwójnych wagi lekkiej i zostały rozegrane kolejno:
 - 10-12.10.2019 r. w Tunisie dla federacji wioślarskich z Afryki.
 - 4-6.03.2021 r. w Rio de Janeiro dla federacji obu kontynentów Ameryki.
 - 5-8.04.2021 r. we włoskim Varese dla federacji europejskich.
 - 5-7.05.2021 r. w Tokio dla federacji azjatyckich i Oceanii.
- Trzecim stopniem były Finałowe Regaty Kwalifikacyjne, które rozegrane zostały w szwajcarskiej Lucernie w dniach 15-17 maja tego roku. Z nich do igrzysk w każdej konkurencji kwalifikowały się po dwie osady, choć w dwójce podwójnej wagi lekkiej kobiet ostatecznie zakwalifikowano trzy dwójki w wyniku niewykorzystania jednego miejsca w kwalifikacjach amerykańskich.

W wyniku specyficznym ustawionych kwalifikacji liczba państw uczestniczących w olimpijskich regatach wioślarskich w Tokio była rekordowa od kiedy wprowadzono kwalifikacje olimpijskie czyli od Igrzysk 1996 roku w Atlancie.

ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W LATACH 1996-2021

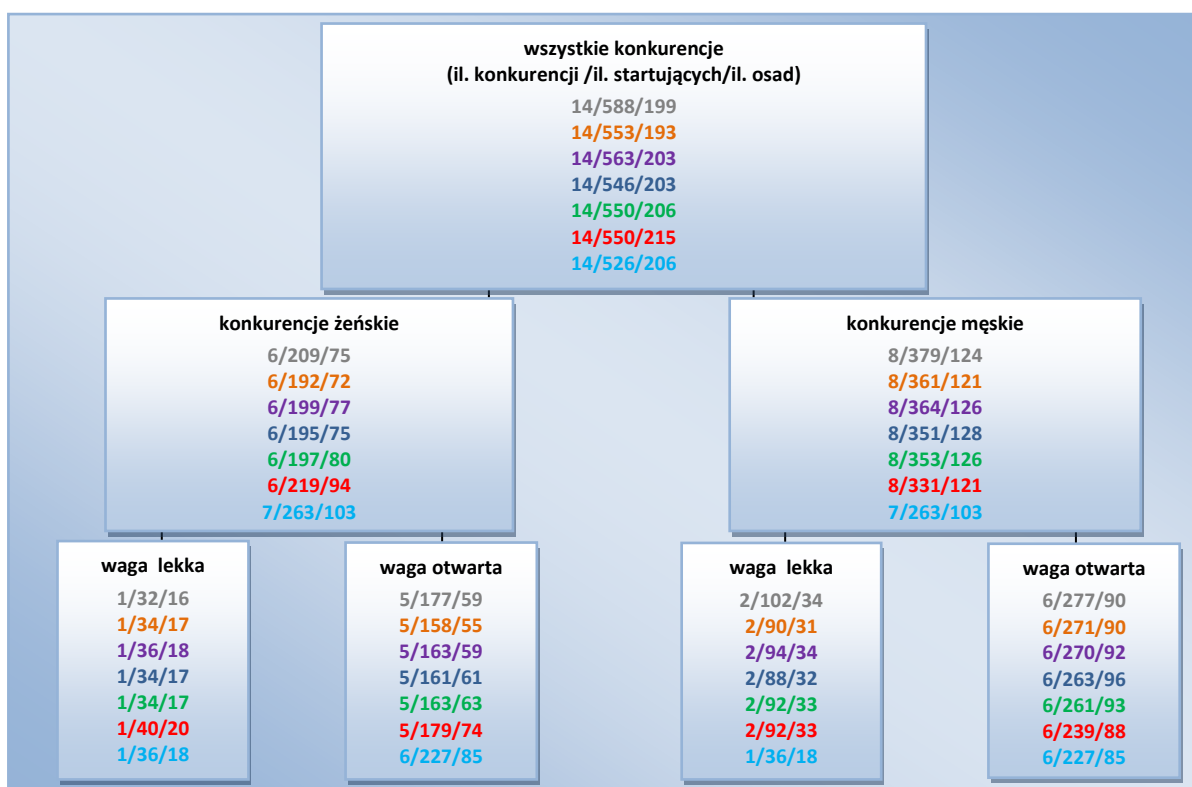

Startujące w wioślarskich Igrzyskach Olimpijskich państwa reprezentowały sześć kontynentów świata w następującej ilości:

1. Europa - 28 państw
2. Azja - 17
3. Afryka - 14
4. Ameryka Północna - 10
5. Ameryka Południowa - 7
6. Australia i Oceania - 4

Wioślarstwo było trzecią z kolei dyscypliną na Igrzyskach pod względem ilości startujących zawodników po lekkoatletyce i pływaniu. Startowało 526 zawodniczek i zawodników, co stanowiło 4.7% wszystkich biorących udział w rywalizacji.

Szczegółowy podział 526 miejsc wśród wioślarzy na poszczególne grupy (waga lekka i otwarta) oraz płeć zmieniał się w kolejnych Igrzyskach co obrazuje poniższy diagram.

KOLOR SZARY	– ROK 1996 – IO w Atlancie
KOLOR POMARAŃCZOWY	– ROK 2000 – IO w Sydney
KOLOR FIOLETOWY	– ROK 2004 – IO w Atenach
KOLOR GRANATOWY	– ROK 2008 – IO w Pekinie
KOLOR ZIELONY	– ROK 2012 – IO w Londynie
KOLOR CZERWONY	– ROK 2016 – IO w Rio de Janeiro
KOLOR NIEBIESKI	– ROK 2021 – IO w Tokio

W powyższym zestawieniu wśród startujących zawodniczek i zawodników nie uwzględniono sporadycznych przypadków startów w dwóch konkurencjach.

W zestawieniu zauważalny jest trend zwiększania ilości startujących osad oraz zawodniczek w konkurencjach kobiecych w stosunku do konkurencji męskich. W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w wyniku nacisku Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego po raz pierwszy wprowadzono równowagę ilości startujących zawodniczek i zawodników.

W Igrzyskach Olimpijskich rozgrywanych jest czternaście konkurencji wioślarskich. Obecnie po siedem tych samych męskich (w tym jedna wagi lekkiej) i kobiecych. Łącznie wystartowało w Tokio 206 osad, po 103 kobiece i męskie.

Konkurencje żeńskie:

- W1x - jedynka
- W2x - dwójka podwójna
- W2- - dwójka bez sterniczki
- W4- - czwórka bez sterniczki
- W4x - czwórka podwójna
- W8+ - ósemka
- LW2x - dwójka podwójna wagi lekkiej

Konkurencje męskie:

- M1x - jedynka
- M2x - dwójka podwójna
- M2- - dwójka bez sternika
- M4- - czwórka bez sternika
- M4x - czwórka podwójna
- M8+ - ósemka
- LM2x - dwójka podwójna wagi lekkiej

W wyniku tak ustawionych kwalifikacji w Tokio w poszczególnych czternastu konkurencjach wystartowała następująca ilość osad:

L.p.	Konkurencja	Ilość osad
1-2	Jedynka kobiet Jedynka mężczyzn	32
3-4	Dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn Dwójka podwójna wagi lekkiej kobiet	18
5-8	Dwójka bez sterniczki kobiet Dwójka podwójna kobiet Dwójka bez sternika mężczyzn Dwójka podwójna mężczyzn	13
9-12	Czwórka bez sterniczki kobiet Czwórka podwójna kobiet Czwórka bez sternika mężczyzn Czwórka podwójna mężczyzn	10
13-14	Ósemka kobiet Ósemka mężczyzn	7

Międzynarodowy Komitet Olimpijski wymusza konieczność w igrzyskach co najmniej dwóch startów (eliminacje – finał). W wioślarstwie w finale rywalizuje sześć osad, dlatego dopiero przy siedmiu załogach konieczne są eliminacje. Stąd w ósemkach dopuszczana jest już minimalna ilość załóg.

Kolejność państw pod względem ilości startujących osad - OGÓŁEM

L.p.	Kraj	Ilość osad
1	Holandia	11
2-3	Kanada, Wielka Brytania	10
4-8	Australia, Nowa Zelandia, Rumunia, USA, Włochy	9
9	Chiny	8
10	Niemcy	7
11-13	Irlandia, Polska, ROC (Rosja)	6
14	Francja	5
15-18	Czechy, Dania, Litwa, Szwajcaria	4
19-22	Białoruś, Grecja, Hiszpania, Norwegia	3
23-28	Austria, Chorwacja, Japonia, Nikaragua, Południowa Afryka, Serbia	2
29-80	Algieria, Arabia Saudyjska, Argentyna, Belgia, Benin, Bermudy, Brazylia, Chile, Dominikana, Egipt, Estonia, Filipiny, Gwatemala, Hongkong, Indie, Indonezja, Irak, Iran, Katar, Kazachstan, Korea, Kuba, Kuwejt, Libia, Maroko, Meksyk, Monako, Namibia, Nigeria, Paragwaj, Peru, Portoryko, Portugalia, Singapur, Sudan, Szwecja, Tajlandia, Tajwan, Togo, Trinidad i Tobago, Tunezja, Turcja, Uganda, Ukraina, Urugwaj, Uzbekistan, Vanuatu, Wenezuela, Węgry, Wietnam, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

Wśród 206 startujących osad w Tokio, żadnej federacji nie udało się zakwalifikować maksymalnej ilości osad. Najwięcej mieli Holendrzy – jedenaście i zabrakło im męskiej dwójki bez sternika, męskiej dwójki podwójnej wagi lekkiej i kobiecej ósemki.

- Aż 52 federacje, co stanowi 65 % ogółu startujących, miało w Igrzyskach tylko po jednej osadzie. Jest to wynikiem tak ustawionych kwalifikacji, aby zasięg dyscypliny był możliwie najszerszy, a system kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich w Tokio Międzynarodowa Federacja Wioślarska opracowała opierając się na trzech podstawowych zasadach: profesjonalizm, jakość i uniwersalizm.
- Polska reprezentacja znalazła się w szóstej grupie państw pod względem ilości zakwalifikowanych osad, na jedenastym miejscu wspólnie z Rosją i małą Irlandią (Irlandia jest czterokrotnie mniejsza od Polski i ma ponad osiem razy mniej mieszkańców, a klubów wioślarskich kilka razy więcej).
- Z drugiej strony należy zwrócić uwagę, że bezpośrednio przed Polską z jedną zakwalifikowaną osadą więcej znalazła się taka potęga wioślarska jak Niemcy, a taką samą ilość osad na igrzyskach mieli Rosjanie, którzy w głównych kwalifikacjach w 2019 roku nie zdołali zakwalifikować żadnej załogi.
- Natomiast mniej od Polski zakwalifikowanych osad miała Francja z ogromnym potencjałem wewnętrznym swojego wioślarstwa (ponad 500 klubów wioślarskich).

KOBIETY

L.p.	Kraj	Ilość osad
1	USA	7
2-4	Chiny, Kanada, Wielka Brytania	6
5-8	Australia, Holandia, Nowa Zelandia, Rumunia	5
9-11	Irlandia, ROC (Rosja), Włochy	4
12	Francja	3
13-19	Austria, Białoruś, Dania, Grecja, Niemcy, Polska , Szwajcaria	2
20-48	Argentyna, Czechy, Gwatemala, Hiszpania, Hongkong, Indonezja, Iran, Japonia, Katar, Korea, Kuba, Litwa, Maroko, Meksyk, Namibia, Nigeria, Nikaragua, Paragwaj, Portoryko, Serbia, Singapur, Sudan, Szwecja, Tajwan, Togo, Trinidad i Tobago, Tunezja, Uganda, Wietnam	1

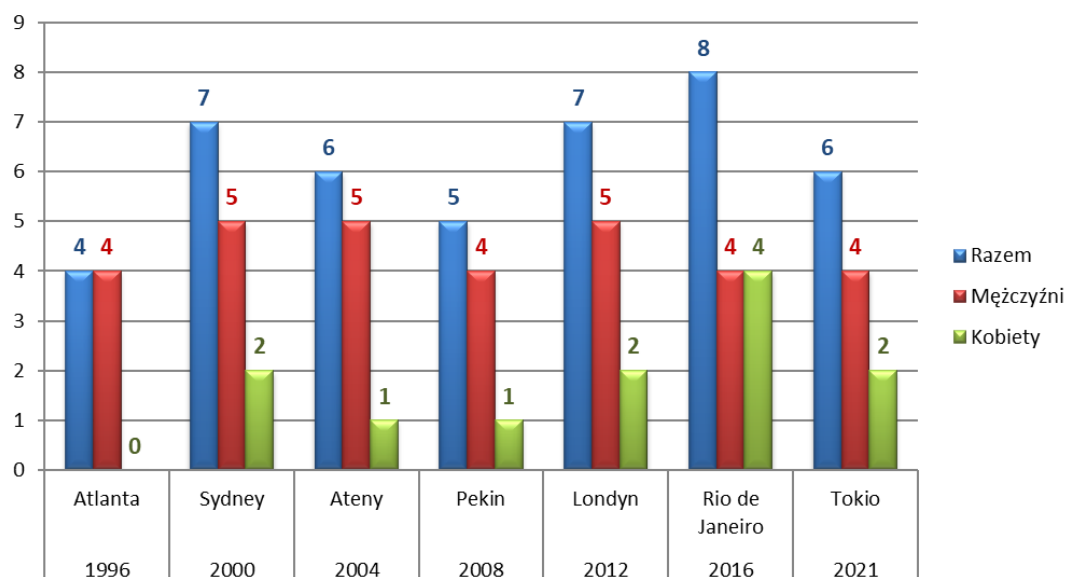
- W konkurencjach kobiecych reprezentacja Stanów Zjednoczonych zakwalifikowała maksymalną ilość siedmiu osad.
- 60% państw uczestniczących w olimpijskich regatach wioślarskich miało w nich osady kobiece.
- Osiem reprezentacji, które miały najwięcej osad w konkurencjach kobiecych miało ich łącznie 43.7%.
- 60.5% reprezentacji mających swoje osady w konkurencjach kobiecych miało w nich tylko po jednej załodze.
- Polska reprezentacja miała tym razem tylko dwie osady kobiece. Natomiast przygotowania na początku cyklu olimpijskiego 2017-2020 rozpoczęto przygotowania pięciu osad kobiecych.
- Konkurencje kobiece w Igrzyskach Olimpijskich rozgrywane są od 1976 roku, czyli od Igrzysk w Montrealu. Do czasu kwalifikacji olimpijskich przed Igrzyskami w Atlancie Polska Reprezentacja Olimpijska w wioślarstwie miała kolejno: w 1976 roku – 3 osady kobiece, w 1980 – pięć osad kobiecych, w 1984 – Polska zbojkotowała Igrzyska, w 1988 roku – 1 osada kobiega i 1992 roku – nie było osad kobiecych.

MĘŻCZYŹNI

L.p.	Kraj	Ilość osad
1	Holandia	6
2-3	Niemcy, Włochy	5
4-9	Australia, Kanada, Nowa Zelandia, Polska , Rumunia, Wielka Brytania	4
10-12	Czechy, Litwa, Norwegia	3
13-22	Chiny, Chorwacja, Dania, Francja, Hiszpania, Irlandia, Południowa Afryka, ROC (Rosja), Szwajcaria, USA	2
23-56	Algieria, Arabia Saudyjska, Belgia, Benin, Bermudy, Białoruś, Brazylia, Chile, Dominikana, Egipt, Estonia, Filipiny, Grecja, Indie, Irak, Japonia, Kazachstan, Kuwejt, Libia, Monako, Nikaragua, Peru, Portugalia, Serbia, Tajlandia, Turcja, Ukraina, Urugwaj, Uzbekistan, Vanuatu, Wenezuela, Węgry, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

- W konkurencjach męskich żadna federacja nie miała kompletu osad, a najwięcej mieli Holendrzy, którym zabrakło jedynie dwójki podwójnej wagi lekkiej.
- 70% państw uczestniczących w olimpijskich regatach wioślarskich miało w nich męskie osady.
- Osiem reprezentacji, które miały najwięcej osad w konkurencjach męskich miało ich łącznie 35%.
- Niemal identycznie jak w konkurencjach kobiecych, 60.8% reprezentacji mających swoje osady w konkurencjach męskich miało w nich tylko po jednej załodze.
- Polska reprezentacja miała podobnie jak cztery lata temu w Rio de Janeiro cztery osady, a w przygotowaniach tego cyklu olimpijskiego były jeszcze jedyńka i dwójka bez sternika, którym nie udało się do igrzysk zakwalifikować.

ILOŚĆ POLSKICH OSAD STARTUJĄCYCH W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W LATACH 1996-2021

Historycznie Polska Reprezentacja Olimpijska w wioślarstwie najwięcej osad miała podczas Igrzysk Olimpijskich 1980 roku w Moskwie – dziesięć i cztery lata temu w Rio de Janeiro – osiem.

Kolejność państw pod względem ilości startujących zawodników - OGÓŁEM

L.p.	Kraj	Ilość zawodników
1	Wielka Brytania	41
2	Australia	40
3	USA	37
4	Rumunia	36
5	Holandia	35
6	Nowa Zelandia	32
7	Kanada	29
8	Chiny	28
9	Niemcy	24
10	Włochy	23
11	Polska	20
12	Irlandia	13
13	Francja	12
14	ROC (Rosja)	10
15-17	Dania, Litwa, Szwajcaria	9
18-19	Czechy, Norwegia	7
20-21	Hiszpania, Południowa Afryka	6
22	Białoruś	5
23-24	Estonia, Grecja	4
25-28	Austria, Chorwacja, Japonia, Serbia	3
29-44	Algieria, Argentyna, Belgia, Chile, Gwatemala, Indonezja, Indie, Nikaragua, Portugalia, Tajlandia, Tunezja, Ukraina, Urugwaj, Uzbekistan, Wenezuela, Wietnam	2
45-80	Arabia Saudyjska, Benin, Bermudy, Brazylia, Dominikana, Egipt, Filipiny, Hongkong, Iran, Irak, Katar, Kazachstan, Korea, Kuba, Kuwejt, Libia, Maroko, Meksyk, Monako, Namibia, Nigeria, Paragwaj, Peru, Portoryko, Singapur, Sudan, Szwecja, Tajwan, Togo, Trinidad i Tobago, Turcja, Uganda, Vanuatu, Węgry, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

Obecnie pełna reprezentacja jednej reprezentacji w Igrzyskach Olimpijskich maksymalnie może liczyć 48 osób. Po 23 zawodniczki i zawodników oraz dwie sterniczki lub sterników, gdyż obecnie nie ma ograniczeń płci wśród sterników, a jedynie obowiązuje jedna wspólna minimalna masa ciała.

- W Igrzyskach w Tokio największą liczebnie reprezentacje miała Wielka Brytania i Australia.
- Osiem największych w tym zestawieniu reprezentacji miało łącznie 52.9% wszystkich zawodniczek i zawodników.
- Z drugiej strony aż 45% federacji biorących udział w olimpijskich regatach wioślarskich w Tokio miało tylko po jednej osobie.
- Polska z dwudziestoma zawodniczkami i zawodnikami znalazła się na pozycji tuż za pierwszą dziesiątką reprezentacji.
- Przed naszą reprezentacją znalazły się jedynie państwa o największym potencjale wioślarstwa na świecie.

KOBIECY

L.p.	Kraj	Ilość zawodników
1	USA	24
2-3	Chiny, Wielka Brytania	22
4	Australia	21
5	Kanada	20
6	Rumunia	19
7	Nowa Zelandia	18
8	Holandia	13
9	Włochy	10
10	Irlandia	9
11-12	Francja, Polska	8
13	ROC (Rosja)	7
14-15	Dania, Niemcy	6
16-19	Austria, Białoruś, Grecja, Szwajcaria	3
20-28	Argentyna, Czechy, Gwatemala, Hiszpania, Indonezja, Japonia, Litwa, Tunezja, Wietnam	2
29-48	Hongkong, Iran, Katar, Korea, Kuba, Maroko, Meksyk, Namibia, Nigeria, Nikaragua, Paragwaj, Portoryko, Serbia, Singapur, Sudan, Szwecja, Tajwan, Togo, Trinidad i Tobago, Uganda	1

- W konkurencjach kobiecych maksymalną ilość zawodniczek mieli Amerykanie. Dwóch zawodniczek zabrakło Chinom i Wielkiej Brytanii, a trzech Australii.
- Osiem największych reprezentacji w konkurencjach kobiecych miało 60.5% wszystkich zawodniczek.
- Z kolei 41,7% reprezentacji miało tylko po jednej zawodniczce.

MĘŻCZYŹNI

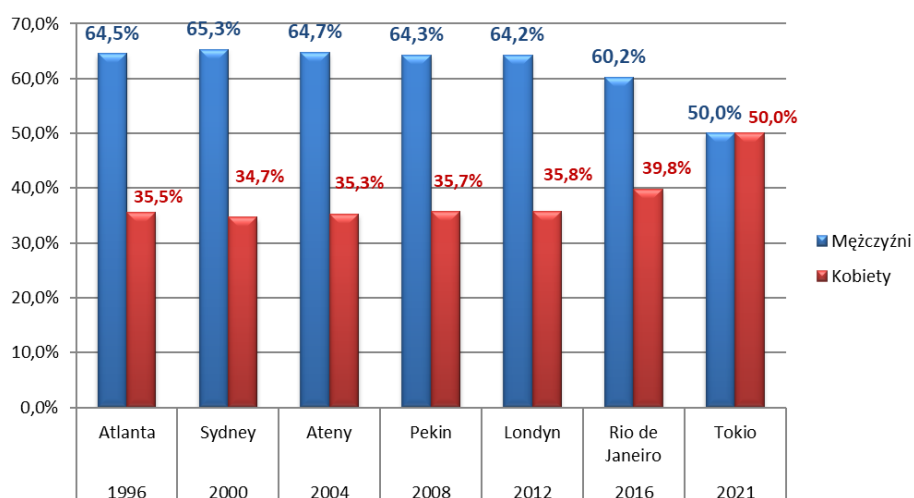
Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1	Holandia	22
2-3	Australia, Wielka Brytania	19
4	Niemcy	18
5	Rumunia	17
6	Nowa Zelandia	14
7-8	USA, Włochy	13
9	Polska	12
10	Kanada	9
11-12	Litwa, Norwegia	7
13-15	Chiny, Południowa Afryka, Szwajcaria	6
16	Czechy	5
17-20	Estonia, Francja, Hiszpania, Irlandia	4
21-23	Chorwacja, Dania, ROC (Rosja)	3
24-35	Algieria, Belgia, Białoruś, Chile, Indie, Portugalia, Serbia, Tajlandia, Ukraina, Urugwaj, Uzbekistan, Wenezuela	2
36-56	Arabia Saudyjska, Benin, Bermudy, Brazylia, Dominikana, Egipt, Filipiny, Grecja, Irak, Japonia, Kazachstan, Kuwejt, Libia, Monako, Nikaragua, Peru, Turcja, Vanuatu, Węgry, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

- W konkurencjach męskich żadna reprezentacja nie miała maksymalnej ilości zawodników, natomiast najwięcej mieli Holendrzy, którym zabrakło do kompletu dwóch zawodników.
- Osiem największych reprezentacji w konkurencjach męskich miało 51.4% wszystkich zawodników.
- Z kolei 37.5% reprezentacji miało tylko po jednym zawodniku.
- Z powyższych zestawień widać, że przy takiej samej ilości zawodniczek i zawodników i identycznych zasadach kwalifikacji olimpijskich w konkurencjach męskich ilość zawodników rozłożyła się na większą ilość reprezentacji niż w konkurencjach kobiecych.

Od czasu wprowadzenia kwalifikacji olimpijskich przed Igrzyskami 1996 roku zmieniał się stosunek procentowego udziału kobiet i mężczyzn w puli startujących zawodników w wioślarskich regatach olimpijskich. Najbardziej w ostatnim cyklu olimpijskim w wyniku polityki wyrównywania szans kobiet i mężczyzn, prowadzonej przez Międzynarodową Federację Wioślarską FISA przy współpracy z Międzynarodowym Komitetem Olimpijskim. Finalnie poprzez wprowadzenie takich samych konkurencji dla kobiet i mężczyzn oraz identycznych kwot kwalifikacyjnych dla poszczególnych konkurencji doprowadzono do pełnego balansu.

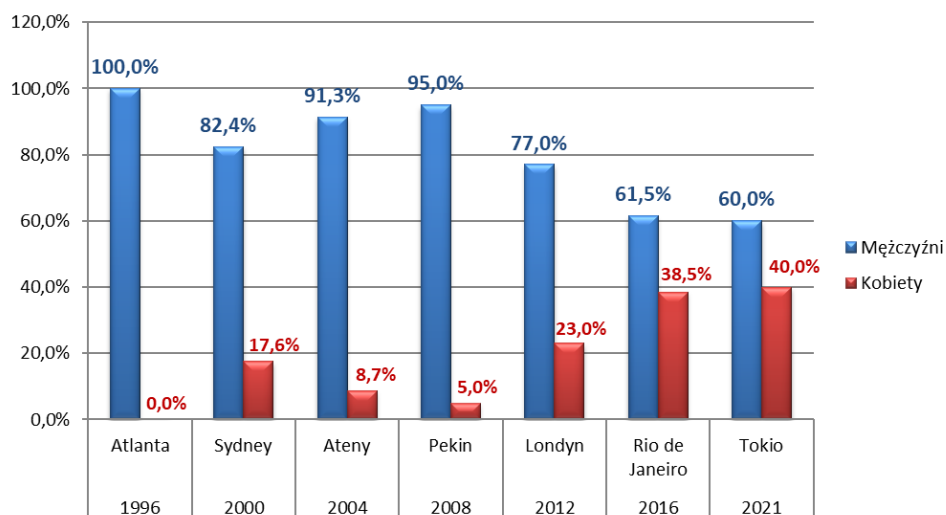
W stosunku do programu ostatnich Igrzysk w Rio de Janeiro zamieniono czwórkę bez sternika wagi lekkiej mężczyzn na czwórkę bez sterniczki kobiet.

PROCENTOWY UDZIAŁ ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW

Zmieniał się w tych latach procentowy udział kobiet i mężczyzn także w naszej reprezentacji wioślarskiej. Nie był on jednak nigdy wynikiem jakichkolwiek założeń polityki strukturalnej, a wynikał raczej z poziomu prezentowanego przez poszczególne grupy treningowe. W dwunastu do tej pory Igrzyskach Olimpijskich w których rozgrywane były konkurencje kobiece (od 1976 roku), a Polska brała udział w jedenastu, największą liczebnie reprezentacją kobiecą mieliśmy na igrzyskach w 1980 roku w Moskwie, gdzie w polskiej reprezentacji startowało dziewiętnaście zawodniczek (w tym 2 sterniczki).

PROCENTOWY UDZIAŁ ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW W POLSKIEJ REPREZENTACJI

- W poprzednich Igrzyskach Olimpijskich w polskiej reprezentacji wioślarskiej stosunek udziału procentowego kobiet i mężczyzn wyglądał następująco:
 - w 1976 roku w Montrealu 54.6% : 45.4% na korzyść kobiet
 - w 1980 roku w Moskwie 52% : 48% na korzyść kobiet
 - w 1984 roku w Los Angeles Polska nie startowała
 - w 1988 roku w Seulu 33.4% : 66.6% na korzyść mężczyzn
 - w 1992 roku w Barcelonie w polskiej reprezentacji wioślarskiej startowali tylko mężczyźni, podobnie (co widać na powyższym diagramie) jak w kolejnych Igrzyskach w 1996 roku w Atlancie.

ILOŚĆ OSAD W FINAŁACH A - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Holandia, Wielka Brytania	8
3	Australia	6
4-8	Chiny, Nowa Zelandia, Rumunia, USA, Włochy	5
9-10	Kanada, Polska	4
11-12	Niemcy, ROC (Rosja)	3
13-20	Chorwacja, Dania, Francja, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Szwajcaria	2
21-27	Austria, Belgia, Czechy, Estonia, Norwegia, Serbia, Urugwaj	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-4	Chiny, Holandia, Nowa Zelandia, Wielka Brytania	4
5-8	Australia, Kanada, Rumunia, USA	3
9-11	Polska , ROC (Rosja), Włochy	2
12-19	Austria, Francja, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Niemcy, Szwajcaria	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Holandia, Wielka Brytania	4
3-4	Australia, Włochy	3
5-10	Chorwacja, Dania, Niemcy, Polska , Rumunia, USA	2
11-26	Belgia, Chiny, Czechy, Estonia, Francja, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Kanada, Litwa, Norwegia, Nowa Zelandia, ROC (Rosja), Serbia, Urugwaj, Szwajcaria	1

- 33.8% uczestniczących w wioślarskich regatach olimpijskich reprezentacji miało swoje osady w finałach A.
- Największą ilość załóg do sześciuosadowego finału A po osiem osad wprowadzili Holendrzy i Brytyjczycy.
- Polska z czterema osadami w finałach znalazła się czwartej grupie reprezentacji wspólnie z Kanadą w pierwszej dziesiątce z osiemdziesięciu uczestniczących w tych igrzyskach w wioślarstwie państw.
- Przed Polską w tabeli znalazły się jedynie potęgi światowego wioślarstwa, chociaż niespodziewanie mniej osad w finale niż nasza reprezentacja mieli Niemcy - liderzy wszelkich zestawień w grupach juniorów i U-23 w Mistrzostwach Świata.
- Zarówno w konkurencjach kobiecych jak i męskich na pierwszych miejscach są federacje, które miały w finałach po cztery osady.
- Nasza reprezentacja mając po dwie osady w finałach konkurencji kobiecych i męskich zajmuje pozycję w trzeciej grupie państw.

Porównanie ilości osad poszczególnych państw w finałach olimpijskich w Tokio do poprzednich w Rio de Janeiro daje obraz awansu lub spadku ich wartości na przestrzeni całego cyklu olimpijskiego.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI		
1	Rumunia	+ 4
2-3	Holandia Rosja	+ 3
4-5	Australia Chiny	+2
6-10	Hiszpania Kanada Serbia Urugwaj Włochy	+ 1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIENIENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI		
1	Południowa Afryka	- 5
2-3	Nowa Zelandia Francja	-3
4-5	Ukraina USA	- 2
6-10	Białoruś Estonia Kuba Norwegia Polska	- 1

- Aż dwanaście federacji zachowało stan posiadania sprzed 5 lat – Wielka Brytania, Niemcy, Chorwacja, Dania, Grecja, Irlandia, Litwa, Szwajcaria, Austria, Belgia, Czechy i Estonia.
- Cztery federacje, które miały swoje osady w finałach w Rio de Janeiro, a w Tokio nie miało żadnej w finale – RPA, Ukraina, Białoruś i Kuba.
- Natomiast trzy federacje – Rosja, Serbia i Urugwaj, które w Tokio miały swoich przedstawicieli w finałach A to pięć lat temu w Rio de Janeiro ich nie mieli.

KONKURENCJE KOBIECE

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI		
1-4	Australia Rumunia Rosja Włochy	+ 2
5-8	Holandia Chiny Kanada Wielka Brytania	+ 1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIENIENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI		
1-2	Południowa Afryka USA	- 2
3-4	Dania Ukraina	-1

- Wśród kobiet dziesięć federacji – Grecja, Nowa Zelandia, Polska, Austria, Francja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Niemcy i Szwajcaria zachowały w Tokio tą samą ilość osad w finałach A, którą miały pięć lat temu w Rio de Janeiro.
- Amerykanki miały dwie osady mniej, a osad kobiecych Południowej Afryki, Danii i Ukrainy w ogóle w finałach w Tokio zabrakło.
- Wśród mężczyzn dwanaście federacji - Australia, Belgia, Czechy, Chorwacja, Estonia, Grecja, Irlandia, Kanada, Litwa, Niemcy, Szwajcaria i USA zachowały swój stan posiadania ilości osad w finałach A Igrzysk Olimpijskich sprzed pięciu lat.
- W konkurencjach męskich w stosunku do Igrzysk w Rio de Janeiro w Tokio w finałach zabrakło osad Południowej Afryki, Białorusi, Kuby i Ukrainy.

KONKURENCJE MĘSKIE

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI			KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIJSZENIA ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A OGÓLNI		
1-2	Holandia Rumunia	+ 2	1-3	Francja Nowa Zelandia Południowa Afryka	- 3
5-8	Hiszpania Rosja Serbia Urugwaj	+ 1	4-11	Białoruś Dania Kuba Norwegia Polska Wielka Brytania Włochy Ukraina	-1

Po Igrzyskach sztaby szkoleniowe w niektórych krajach będą musiały dokonać głębokiej analizy i określić przyczyny takiego stanu ich reprezentacji. Czy to efekt błędu w ostatecznych przygotowaniach, czy innych czynników, które miały miejsce w ostatnim cyklu olimpijskim, chociażby tzw. „zmiana pokoleniowa”.

Skuteczność poszczególnych reprezentacji startujących w Igrzyskach Olimpijskich może być mierzona skutecznością finałową i medalową czyli procentowym udziałem osad danej reprezentacji w finałach lub w strefie medalowej w stosunku do wszystkich jej załóg startujących w Igrzyskach. Niebagatelne znaczenie ma tu oczywiście wielkość reprezentacji. Bo czym większa reprezentacja to tym cięższe jest utrzymanie wysokiego procentu skuteczności. Z drugiej strony mała, jednoosadowa reprezentacja ma albo 100% skuteczności, albo zero. Dlatego takie zestawienie jest miarodajne tylko przy wnikliwej analizie kilku innych danych, a przede wszystkim ilości wszystkich startujących osad.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad w finale/ ilość osad zakwalifikowanych	Procentowa skuteczność
1-4	Belgia	1/1	100
	Chorwacja	2/2	
	Estonia	1/1	
	Urugwaj	1/1	
5	Wielka Brytania	8/10	80
6	Holandia	8/11	72,3
7-10	Australia	6/9	66,7
	Grecja	2/3	
	Hiszpania	2/3	
	Polska	4/6	
11-12	Chiny	5/8	62,5
	USA	5/8	
13-15	Nowa Zelandia	5/9	55,55
	Rumunia	5/9	
	Włochy	5/9	
16-21	Austria	1/2	50
	Dania	2/4	
	Litwa	2/4	
	ROC (Rosja)	3/6	
	Serbia	1/2	
	Szwajcaria	2/4	
22	Niemcy	3/7	42,9
23-24	Francja	2/5	40
	Kanada	4/10	
25-26	Irlandia	2/6	33,3
	Norwegia	1/3	
27	Czechy	1/4	25

- Maksymalną – 100% skuteczność finałową osiągnęły cztery federacje mające w rywalizacji po jednej osadzie lun jak w przypadku Chorwatów – dwie osady.
- Piętnaście reprezentacji uzyskało skuteczność powyżej 50%.
- Najniższą skuteczność wśród reprezentacji, które w ogóle miały swoje osady w olimpijskich finałach mieli Czesi oraz Norwegowie i jedna z większych reprezentacji – Kanada.
- Wielkim zaskoczeniem może być także niska skuteczność finałowa (poniżej 50%) i odległe miejsce Niemców.
- Polska reprezentacja uzyskała czwartą skuteczność finałową wspólnie między innymi z Australią, a pomijając cztery pierwsze minimalne reprezentacje za Wielką Brytanią i Holandią.

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad w finale/ilość osad zakwalifikowanych	Procentowa skuteczność
1-3	Hiszpania	1/1	100
	Litwa	1/1	
	Polska	2/2	
4-5	Chiny	4/5	80
	Nowa Zelandia	4/5	
6-7	Holandia	4/6	66,7
	Wielka Brytania	4/6	
8-10	Australia	3/5	60
	Kanada	3/5	
	Rumunia	3/5	
11-16	Austria	1/2	50
	Grecja	1/2	
	ROC (Rosja)	2/4	
	Szwajcaria	1/2	
	USA	3/6	
17-18	Włochy	2/4	33,3
	Francja	1/3	
17-18	Niemcy	1/3	33,3
	19	Irlandia	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad w finale/ilość osad zakwalifikowanych	Procentowa skuteczność
1-9	Belgia	1/1	100
	Chorwacja	2/2	
	Dania	2/2	
	Estonia	1/1	
	Grecja	1/1	
	Serbia	1/1	
	Urugwaj	1/1	
	USA	2/2	
	Wielka Brytania	4/4	
10	Holandia	4/5	80
11	Australia	3/4	75
12	Włochy	3/5	60
13-20	Francja	1/2	50
	Hiszpania	1/2	
	Irlandia	1/2	
	Niemcy	2/4	
	Polska	2/4	
	ROC (Rosja)	1/2	
	Rumunia	2/4	
Szwajcaria	1/2		
21-24	Chiny	1/3	33,3
	Czechy	1/3	
	Litwa	1/3	
	Norwegia	1/3	
25	Nowa Zelandia	1/4	25
26	Kanada	1/5	20

- W konkurencjach kobiecych trzy reprezentacje (w tym Polska) osiągnęły 100% skuteczność finałową.
- Dziesięć reprezentacji miała skuteczność powyżej 50%.
- Najniższą skuteczność w konkurencjach kobiecych miała Irlandia, a tuż przed nią uplasowali się Niemcy i Francja.
- W konkurencjach męskich aż dziewięć reprezentacji osiągnęło 100% skuteczność finałową, w tym między innymi Brytyjczycy i Amerykanie.
- Natomiast dwanaście reprezentacji miało skuteczność powyżej 50%.

- Ogromnym zaskoczeniem są dwie ostatnie pozycje Kanady i Nowej Zelandii. Szczególnie Nowa Zelandia, która poprzednich igrzyskach miała skuteczność finałową niemal trzykrotnie wyższą. W męskiej reprezentacji Nowej Zelandii zbiegło się kilka niesprzyjających faktów i dlatego taki efekt. Z jednej strony stracili skifistę – rekordzistę świata, który zrezygnował ze startu po przełożeniu terminu igrzysk o jeden rok, a z drugiej, pozostałych najlepszych zawodników wsadzili do reprezentacyjnej ósemki chcąc zdobyć drugi raz w historii po 49 latach złoty medal w tej konkurencji, co im się w pełni udało.

Męska ósemka jest najbardziej prestiżową konkurencją wioślarską i w dotychczasowej historii Igrzysk Olimpijskich wygrywało ją osiem państw. Najwięcej, bo 12 razy złoty medal zdobyli Amerykanie, 4 razy Brytyjczycy, po 2 razy Niemcy, RFN, NRD (czyli Niemcy ogólnie 6 razy), Kanada i właśnie Nowa Zelandia oraz jeden raz Holandia.

Kolejność państw pod względem ilości zdobytych medali - łączna

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-2	Holandia, Nowa Zelandia	5
3	Australia	4
4-6	Chiny, Rumunia, Włochy	3
7-13	Chorwacja, Francja, Irlandia, Kanada, Niemcy, ROC (Rosja), Wielka Brytania	2
14-18	Austria, Dania, Grecja, Norwegia, Polska	1

- 42 medale olimpijskie w wioślarstwie rozdzieliło pomiędzy siebie 18 reprezentacji (w Rio de Janeiro było 21 reprezentacji) co stanowi 22.5% wszystkich startujących.
- Ponad połowę medali (54.8%) zdobyło pierwszych sześć w rankingu reprezentacji.
- Najwięcej zdobyli Holendrzy i Nowozelandczycy po pięć medali. Co ciekawe w Rio de Janeiro na czele podobnej tabeli byli Brytyjczycy także z pięcioma medalami.
- Polska z jednym medalem znalazła się w piątej grupie państw na czternastym miejscu, natomiast pięć lat temu w Rio de Janeiro z dwoma medalami nasza reprezentacja była w trzeciej grupie państw na szóstym miejscu.
- Warto zwrócić uwagę, że tylko jeden medal więcej od naszej reprezentacji zdobyły takie potęgi światowego wioślarstwa jak Wielka Brytania czy Niemcy.
- Natomiast z niedowierzaniem należy przyjąć całkowity brak medali reprezentantów Stanów Zjednoczonych w tak uniwersyteckim sporcie jakim jest wioślarstwo.

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Nowa Zelandia	4
2	Holandia	3
3-6	Australia, Chiny, Kanada, ROC (Rosja)	2
7-12	Austria, Francja, Irlandia, Polska , Rumunia, Włochy	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-7	Australia, Chorwacja, Holandia, Niemcy, Rumunia, Wielka Brytania, Włochy	2
8-14	Chiny, Dania, Francja, Grecja, Irlandia, Norwegia, Nowa Zelandia	1

- 21 medali w konkurencjach kobiecych rozdzieliło pomiędzy siebie 12 reprezentacji. W Rio de Janeiro pięć lat temu było podobnie z tą tylko różnicą, że rozgrywano sześć konkurencji kobiecych. Natomiast 21 medali w konkurencjach męskich rozdano przedstawicielom 14 reprezentacji, a w ostatnich Igrzyskach w Rio de Janeiro 24 medale w ośmiu konkurencjach rozdzielono 16 federacjom.

- W kobietach najwięcej, cztery medale zdobyły Nowozelandki, kiedy w 2016 roku w Rio de Janeiro były to Brytyjki, ale tylko z trzema medalami.
- W konkurencjach męskich i w Tokio i w Rio de Janeiro połowa reprezentacji zdobywająca medale miała ich po dwa, a druga połowa po jednym.
- W konkurencjach kobiecych była dominacja reprezentacji Nowej Zelandii i Holandii, których osady zdobyły 1/3 medali.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku OGÓLNE		
1-4	Holandia Nowa Zelandia Rumunia Rosja	+ 2
5-10	Australia Austria Chiny Grecja Irlandia Włochy	+ 1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIJSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku OGÓLNE		
1	Wielka Brytania	- 3
2-3	Litwa USA	- 2
4-11	Czechy Dania Estonia Niemcy Norwegia Polska Południowa Afryka Szwajcaria	- 1

- W stosunku do poprzednich Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro sześć reprezentacji: Czesi, Estończycy, Litwini, Południowa Afryka, Szwajcarzy i Amerykanie nie zdobyło w Tokio medali.
- Doszły za to trzy reprezentacje, które w Rio de Janeiro medali nie mieli – Austria, Grecja i Rosja.
- Dwie reprezentacje: Chorwacji i Francji zdobyło w obu igrzyskach po tyle samo medali.
- W konkurencjach kobiecych dwie reprezentacje Chiny i Rumunia utrzymały taką samą ilość medali jak w poprzednich igrzyskach.
- Aż pięć nowych federacji miało medale wśród kobiet, które nie miały ich w 2016 roku, natomiast USA, Dania i Litwa w porównaniu do RIO w Tokio ich nie miały.
- Największą progresję zanotowały cztery reprezentacje – Holandii, Nowej Zelandii, Rumunii i Rosji.

KONKURENCJE KOBIECE

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W RIO DE JANEIRO		
1	Nowa Zelandia	+ 3
2	Rosja	+ 2
3-9	Australia Austria Francja Holandia Irlandia Kanada Włochy	+2

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIJSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W RIO DE JANEIRO		
1	USA	- 2
2-4	Dania Litwa Polska	- 1

KONKURENCJE MĘSKIE

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM POWIĘKSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W RIO DE JANEIRO		
1	Rumunia	+ 2
2-4	Chiny Grecja Holandia	+ 1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ZMNIJSZENIA ILOŚCI MEDALI W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W RIO DE JANEIRO		
1-9	Czechy Estonia Francja Litwa Niemcy Norwegia Nowa Zelandia Południowa Afryka Szwajcaria	- 1

- W konkurencjach męskich sześć reprezentacji (Australia, Chorwacja, Dania, Irlandia, Wielka Brytania i Włochy) utrzymało swój stan posiadania ilości medali z Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro.
- Również sześć reprezentacji wśród mężczyzn, które miały medale w 2016 roku, obecnie nie zdobyły żadnego medalu to Czesi, Dania, Estonia, Litwa, Południowa Afryka i Szwajcaria.
- Nowe federacje mające w Tokio medale, które w poprzednich igrzyskach w 2016 roku w konkurencjach męskich ich nie zdobyły to Chiny, Grecy i Rumuni.
- Największe chyba rozczarowanie w konkurencjach męskich przeżyli Amerykanie, którzy już drugie Igrzyska pozostają bez olimpijskiego medalu.
- Nie mniejsze rozgoryczenie przeżywa męska część naszej reprezentacji, która ostatnie medale zdobyła 13 lat temu w Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie. Rozczarowanie jest tym większe, że w ostatnich Mistrzostwach Świata były aż trzy medale męskich osad i to po jednym w każdym kolorze.

SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość medali/ilość osad	Procentowa skuteczność
1	Chorwacja	2/2	100
2	Nowa Zelandia	5/9	55,55
3	Austria	1/2	50
4	Holandia	5/11	45,45
5	Australia	4/9	44,4
6	Francja	2/5	40
7	Chiny	3/8	37,5
8-13	Grecja	1/3	33,3
	Irlandia	2/6	
	Norwegia	1/3	
	ROC (Rosja)	2/6	
	Rumunia	3/9	
	Włochy	3/9	
14	Niemcy	2/7	28,6
15	Dania	1/4	25
16-17	Kanada	2/10	20
	Wielka Brytania	2/10	
18	Polska	1/6	16,7

- Tylko jedna Chorwacja uzyskała w Igrzyskach w Tokio 100% skuteczność medalową. Obie osady – męska dwójka bez sternika i skifista, jakie zdołały zakwalifikować do tych Igrzysk zdobyli medale się do tych Igrzysk zdobyli medale, a można by powiedzieć, że skuteczność jest z wielokrotnością bo ci sami zawodnicy zdobyli także medale w Rio de Janeiro.

Janeiro. Różnica polega tylko na tym, że bracia Sinkovic w Rio de Janeiro złoty medal zdobyli w dwójce podwójnej, a w Tokio w dwójce bez sternika, natomiast skifista Damir Martin w Rio de Janeiro miał srebrny medal, a w Tokio brązowy.

- Skuteczność medalową powyżej 50% obok Chorwatów mieli jedynie Nowozelandczycy.
- Natomiast wśród tych federacji, które medale zdobywały najniższą skuteczność medalową miała niestety Polska.

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali /ilość osad	Procentowa skuteczność
1	Nowa Zelandia	4/5	80
2-5	Austria	1/2	50
	Holandia	3/6	
	Polska	1/2	
	ROC (Rosja)	2/4	
6-8	Australia	2/5	40
	Chiny	2/5	
	Kanada	2/5	
9	Francja	1/3	33,3
10-11	Irlandia	1/4	25
	Włochy	1/4	
12	Rumunia	1/5	20

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali /ilość osad	Procentowa skuteczność
1-2	Chorwacja	2/2	100
	Grecja	1/1	
3-9	Australia	2/4	50
	Dania	1/2	
	Francja	1/2	
	Irlandia	1/2	
	Niemcy	2/4	
	Rumunia	2/4	
10-11	Wielka Brytania	2/4	40
	Holandia	2/5	
12-13	Włochy	2/5	33,3
	Chiny	1/3	
14	Norwegia	1/3	25
	Nowa Zelandia	1/4	

- W konkurencjach kobiecych żadna reprezentacja nie miała 100% skuteczności medalowej, a tylko Nowa Zelandia uzyskała ją powyżej 50%.
- W konkurencjach męskich obok omawianej wyżej Chorwacji skuteczność 100% uzyskali jeszcze Grecy za sprawą niespodziewanego Mistrza Olimpijskiego w jedynce i również tylko te dwie federacje miały skuteczność powyżej 50%.
- Najniższą skuteczność medalową w konkurencjach kobiecych miały Rumunki, a w konkurencjach męskich Nowa Zelandia. Nowa Zelandia głównie w wyniku podporządkowania w tej reprezentacji wszystkiego pod szansę zdobycia złotego medalu w ósemce.

KLASYFIKACJA MEDALOWA IGRZYSK OLIMPIJSKICH W TOKIO

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	3 – 2 – 0
2	Australia	2 – 0 – 2
3	Holandia	1 – 2 – 2
4	Rumunia	1 – 2 – 0
5	Francja	1 – 1 – 0
6-7	Chiny	1 – 0 – 2
	Włochy	
8-10	Chorwacja	1 – 0 – 2
	Irlandia	
	Kanada	
11	Grecja	1 – 0 – 0
12-13	Niemcy	0 – 2 – 0
	ROC (Rosja)	
14	Wielka Brytania	0 – 1 – 1
15-16	Norwegia	0 – 1 – 0
	Polska	
17-18	Austria	0 – 0 – 1
	Dania	

KOBIETY

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	2 – 2 – 0
2-4	Australia	1 – 0 – 1
	Chiny	
	Kanada	
5-6	Rumunia	1 – 0 – 0
	Włochy	
7	ROC (Rosja)	0 – 2 – 0
8	Holandia	0 – 1 – 2
9-10	Francja	0 – 1 – 0
	Polska	
11-12	Austria	0 – 0 – 1
	Irlandia	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Holandia	1 – 1 – 0
2-3	Australia	1 – 0 – 1
	Chorwacja	
4-5	Niemcy	0 – 2 – 0
	Rumunia	
6-9	Francja	1 – 0 – 0
	Grecja	
	Irlandia	
	Nowa Zelandia	
10	Wielka Brytania	0 – 1 – 1
11	Norwegia	0 – 1 – 0
12	Włochy	0 – 0 – 2
13-14	Chiny	0 – 0 – 1
	Dania	

W klasyfikacji medalowej najważniejsze są złote medale, które promują każdą reprezentację nawet z jednym medalem.

- Po raz pierwszy klasyfikację medalową Igrzysk Olimpijskich wygrała Nowa Zelandia przed Australią i tylko te dwie reprezentacje zdobyły więcej niż jeden złoty medal.
- W konkurencjach kobiecych klasyfikację medalową również wygrała Nowa Zelandia, która także jako jedyna zdobyła w nich dwa złote medale.
- W konkurencjach męskich na czele klasyfikacji medalowej znaleźli się Holendrzy.
- Wśród mężczyzn każdą konkurencję wygrała inna reprezentacja.
- Zarówno w kobietach i w mężczyznach na drugich miejscach uplasował się drugi przedstawiciel Antypodów – Australia.

Na podium klasyfikacji medalowej Igrzysk Olimpijskich w stosunku do Rio de Janeiro pozostała tylko jedna nacja – Nowa Zelandia, ale za to tym razem na pierwszym miejscu. Dla przypomnienia pięć lat temu w Rio de Janeiro na pierwszych trzech miejscach klasyfikacji medalowej znaleźli się:

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Wielka Brytania	3 – 2 – 0
2-3	Niemcy	2 – 1 – 0
	Nowa Zelandia	

- Warto zwrócić uwagę, że zajmująca pierwsze miejsce w klasyfikacji medalowej reprezentacja w obu Igrzyskach w klasyfikacji medalowej zdobył identyczne medale jakościowo i ilościowo.

Polska olimpijska reprezentacja wioślarska od czasu wprowadzenia kwalifikacji olimpijskich tzn. od Igrzysk 1996 roku w Atlancie zajmowała w wioślarstwie w klasyfikacji medalowej kolejno miejsca:

MIEJSCE POLSKIEJ REPREZENTACJI WIOŚLARSKIEJ W KLASYFIKACJI MEDALOWEJ IGRZYSK OLIMPIJSKICH	
ROK I MIEJSCE IGRZYSK	MIEJSCE W KLASYFIKACJI OGÓLNEJ
1996 Atlanta	Nie sklasyfikowani
2000 Sydney	VI
2004 Ateny	VII
2008 Pekin	V
2012 Londyn	XV
2016 Rio de Janeiro	VIII
2021 Tokio	XV-XVI

Piętnaste miejsce w klasyfikacji medalowej polskiej reprezentacji jest podobne do Igrzysk Olimpijskich 2012 roku w Londynie, gdzie jedyny medal (brązowy) zdobyła dwójka podwójna kobiet – Michalska/Fularczyk.

Polskie wioślarstwo historycznie we wszystkich Igrzyskach Olimpijskich zdobyło razem 19 medali z następującym podziałem:

Z dziewiętnastoma medalami wioślarstwo znajduje się obecnie na siódmym miejscu w historii polskiego sportu pod względem ilości zdobytych medali.

ILOŚĆ MEDALI		
MIEJSCE	DYSCYPLINA	ILOŚĆ
1	Lekkoatletyka	66
2	Boks	43
3	Podnoszenie ciężarów	32
4	Zapasy	27
5	Szermierka	23
6	Kajakarstwo	22
7	Wioślarstwo	19
8	Strzelectwo	12
9	Kolarstwo	11
10	Judo	8

Natomiast w historycznej klasyfikacji medalowej polskich dyscyplin olimpijskich wioślarstwo nadal zajmuje szóste miejsce.

KLASYFIKACJA MEDALOWA		
MIEJSCE	DYSCYPLINA	ZŁOTE-SREBRNE-BRĄZOWE
1	Lekkoatletyka	28 – 21 – 17
2	Boks	8 – 9 – 26
3	Zapasy	5 – 9 – 13
4	Szermierka	5 – 9 – 9
5	Podnoszenie ciężarów	5 – 6 – 21
6	Wioślarstwo	4 – 4 – 11
7	Strzelectwo	4 – 3 – 5
8	Judo	3 – 3 – 2
9	Pięciobój nowoczesny	3 – 0 – 1
10-11	Jeździectwo	1 – 3 – 2
	Pływanie	

W tej klasyfikacji w pierwszej dziesiątce zabrakło kajakarstwa i kolarstwa, które wprowadzie mają więcej medali niż jeździectwo i pływanie, ale te dyscypliny nie zdobyły jeszcze nigdy złotego medalu olimpijskiego.

Odzwierciedleniem potencjału reprezentacji startujących w Igrzyskach Olimpijskich jest tak zwana punktacja „olimpijska” za miejsca I-VIII, w których punkty przyznawane są kolejno 9–7–6–5–4–3–2–1. Przy czternastu rozgrywanych konkurencjach łącznie do rozdzielania jest 516 punktów, po 258 w konkurencjach kobiecych i męskich. Z tym, że w jednej konkurencji jest do rozdzielania 37 punktów, a jedna reprezentacja wygrywając wszystkie konkurencje mogłaby teoretycznie maksymalnie zdobyć 126 punktów. Nie ma tu wliczonych dwóch punktów za ósme miejsca w obu ósemkach, gdyż w wyniku kwalifikacji do startu w Igrzyskach Olimpijskich dopuszczonych jest po siedem osad w tych dwóch konkurencjach.

PUNKTACJA IGRZYSK OLIMPIJSKICH W TOKIO

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Holandia	49
2	Wielka Brytania	47
3	Nowa Zelandia	43
4	Australia	41
5-6	Rumunia, Włochy	31
7	Chiny	30
8	Kanada	25
9	USA	24
10-11	Niemcy, Polska	21
12	ROC (Rosja)	20
13	Francja	17
14	Irlandia	16
15	Chorwacja	15
16-17	Dania, Grecja	13
18	Szwajcaria	10
19-20	Hiszpania, Litwa	8
21	Norwegia	7
22	Austria	6
23	Czechy	5
24-25	Belgia, Serbia	4
26-27	Estonia, Urugwaj	3
28	Białoruś	1

- Punktację drużynową olimpijskich regat wioślarskich w Tokio wygrali Holendrzy, chociaż z najmniejszą ilością punktów od kilku Igrzysk i tylko z dwupunktową przewagą nad dotychczas wielokrotnymi zwycięzcami punktacji drużynowej – Brytyjczykami. Zdobywając 49 punktów wykorzystali 38.9% maksymalnych możliwości.
- W trzech poprzednich Igrzyskach Olimpijskich na czele punktacji drużynowej byli Brytyjczycy z następującą ilością punktów: Pekin 2008 – 59, Londyn 2012 – 83 i Rio de Janeiro – 58.
- Sześć pierwszych w punktacji drużynowej reprezentacji łącznie zdobyło 46.9% wszystkich punktów.
- Polska reprezentacja z dziesięcioma punktami mniej niż w 2016 roku spadła z bardzo wysokiego piątego miejsca na dziesiąte, wykorzystując 16.7% maksymalnych możliwości.

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Nowa Zelandia	33
2-3	Holandia, Wielka Brytania	24
4	Australia	23
5	Chiny	22
6	Kanada	19
7-8	Rumunia, USA	15
9-10	ROC (Rosja), Włochy	14
11	Polska	10
12	Francja	8
13	Irlandia	7
14-15	Austria, Szwajcaria	6
16	Litwa	5
17-18	Grecja, Niemcy	4
19	Hiszpania	3
20	Dania	2

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Holandia	25
2	Wielka Brytania	23
3	Australia	18
4-5	Niemcy, Włochy	17
6	Rumunia	16
7	Chorwacja	15
8-9	Dania, Polska	11
10	Nowa Zelandia	10
11-14	Francja, Grecja, Irlandia, USA	9
15	Chiny	8
16	Norwegia	7
17-18	Kanada, ROC (Rosja)	6
19-20	Czechy, Hiszpania	5
21-23	Belgia, Serbia, Szwajcaria	4
24-26	Estonia, Litwa, Urugwaj	3
27	Białoruś	1

- Punktację w konkurencjach kobiecych wygrała dość pewnie Nowa Zelandia z przewagą dziewięciu punktów Holandią i Wielką Brytanią, wykorzystując 52.4% maksymalnych możliwości przypadających na jedną reprezentację. Natomiast zwyciężczynie podobnej punktacji w Rio de Janeiro – Amerykanki spadły aż na siódme miejsce.
- Pierwszych sześć reprezentacji w konkurencjach kobiecych zdobyło łącznie 56.2% możliwych do zdobycia punktów w tych siedmiu konkurencjach.
- Nasza kobieca część reprezentacji z siedmioma punktami mniej niż w Rio również spadła z piątego na jedenaste miejsce.
- W konkurencjach męskich dwoma punktami nad zwycięzcami podobnej punktacji w Rio de Janeiro Brytyjczykami wygrali Holendrzy, wykorzystując 39.7% maksymalnych możliwości.
- Pierwszych sześć reprezentacji w konkurencjach męskich zdobyło łącznie 45% możliwych do zdobycia punktów.
- Natomiast Polska w męskich konkurencjach z trzema punktami mniej niż w 2016 roku zajmuje 8-9 miejsce (w Rio de Janeiro – 9 miejsce).

Największy progres ilości zdobytych punktów w stosunku do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro zanotowała Rumunia oraz Rosja, która w ogóle nie punktowała na poprzednich Igrzyskach.

- Taką samą ilość punktów jak w 2016 roku powtórzyła jedynie Dania.
- Oprócz Rosji w tym zestawieniu znalazła się jeszcze Serbia i Urugwaj, które nie zdobyły żadnych punktów w Rio de Janeiro.
- Natomiast w Tokio punktów nie zdobył Meksyk, Kuba, Południowa Afryka i Ukraina z tych którzy je na poprzednich Igrzyskach mieli.
- Połowa federacji, które zdobyły punkty w Tokio zaliczyła progres w stosunku do Igrzysk w Rio de Janeiro.

NAJWIĘKSZY PROGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku OGÓŁEM		
1	Rumunia	+ 24
2	Rosja	+ 20
3	Holandia	+ 19
4	Chiny	+ 12
5	Kanada	+ 10
6	Australia	+ 9
7-8	Irlandia Włochy	+ 6
9	Hiszpania	+ 5
10-11	Grecja Serbia	+ 4
12-14	Austria Czechy Urugwaj	+ 3

NAJWIĘKSZY REGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku OGÓŁEM		
1	Południowa Afryka	- 25
2	USA	- 15
3	Wielka Brytania	- 11
4	Polska	- 10
5	Francja	- 9
6-7	Niemcy Ukraina	- 8
8-10	Białoruś Litwa Szwajcaria	- 5
11	Nowa Zelandia	- 4
12-13	Estonia Kuba	- 3
14-16	Belgia Chorwacja Meksyk	- 1

Największy regres w Tokio zanotowała reprezentacja Południowej Afryki, która nie zdobyła żadnego punktu oraz Amerykanie i Wielka Brytania. Jednak zaraz za nimi niestety znalazła się nasza reprezentacja.

W rozbiciu na konkurencje kobiece i męskie w ocenie zmiany potencjału sportowego w stosunku do poprzednich Igrzysk w Rio de Janeiro należy wziąć pod uwagę zmianę i wyrównanie w Tokio ilości konkurencji co dawało kobietom łącznie 37 punktów więcej, a mężczyznom taką samą ilość mniej.

KOBIETY

NAJWIĘKSZY PROGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku		
1-2	Rosja Włochy	+ 14
3	Nowa Zelandia	+ 11
4	Australia	+ 10
5-6	Kanada Rumunia	+ 8
7-8	Chiny Holandia	+ 5
9-10	Francja Irlandia	+ 4
11	Austria	+ 3
12	Szwajcaria	+ 2
13	Wielka Brytania	+ 1

NAJWIĘKSZY REGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku		
1	USA	- 13
2-3	Niemcy Południowa Afryka	- 8
4	Polska	- 7
5-6	Belgia Ukraina	- 5
7	Dania	- 4
8	Czechy	- 2
9-10	Grecja Litwa	- 1

- W konkurencjach kobiecych największy progres w stosunku do Igrzysk Olimpijskich 2016 roku zanotowała Rosjanka i Włoszka, które cztery lata temu w ogóle nie miały punktów.

- Taką samą ilość punktów jak pięć lat temu zdobyły Hiszpanki.
- Zawodniczki południowej Afryki, Czech, Belgii i Ukrainy, które zajęły miejsca punktowane w Rio de Janeiro w Tokio nie zdobyły żadnego punktu.
- Największy regres zanotowały Amerykanki, Niemki i zawodniczki Południowej Afryki. Niestety zaraz za nimi w czołówce znalazły się Polki - na czwartym miejscu.

MĘŻCZYŹNI

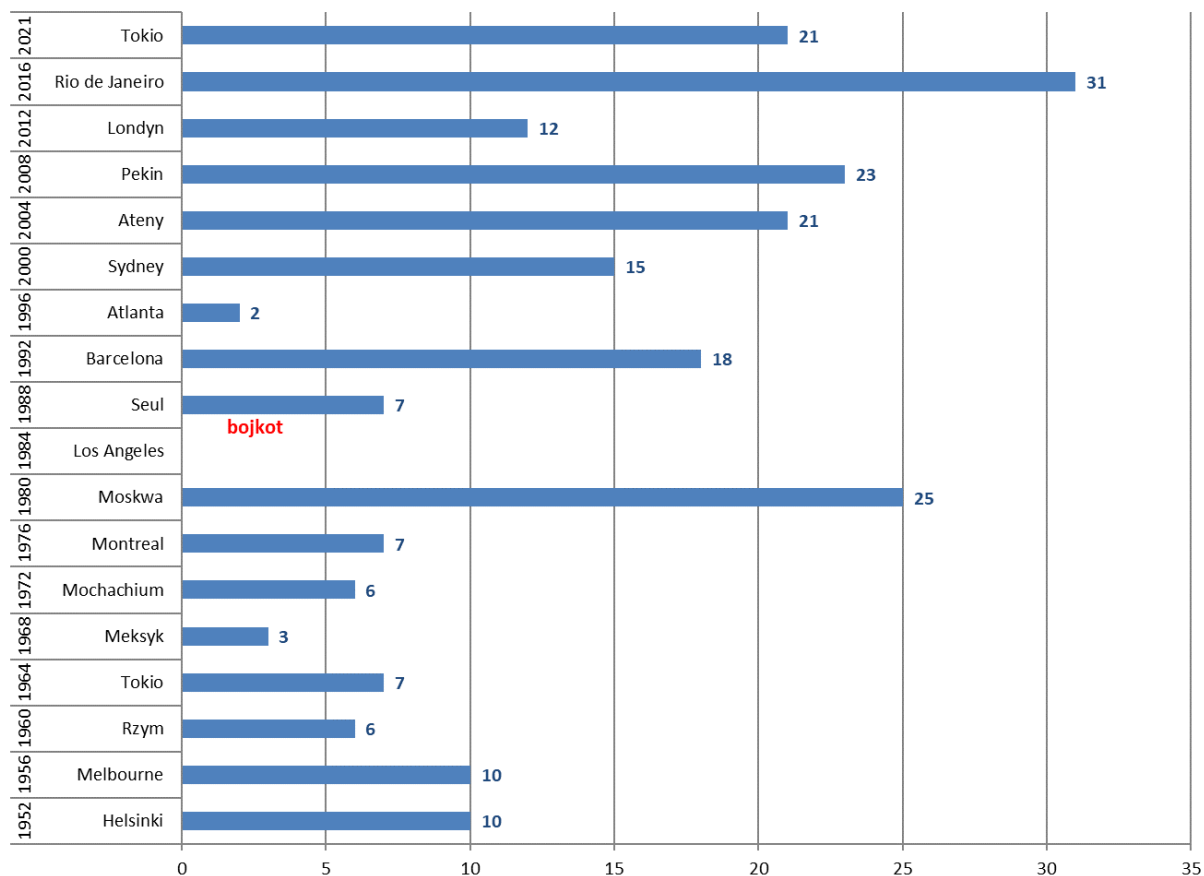
NAJWIĘKSZY PROGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku		
1	Rumunia	+ 16
2	Holandia	+ 14
3	Chiny	+ 7
4	Rosja	+ 6
5-6	Grecja Hiszpania	+ 5
7-8	Dania Serbia	+ 4
9	Urugwaj	+ 3
10-11	Irlandia Kanada	+ 2

NAJWIĘKSZY REGRES W ILOŚCI ZDOBYTYCH PUNKTÓW W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO W STOSUNKU DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH W 2016 roku		
1	Południowa Afryka	- 17
2	Nowa Zelandia	- 15
3	Francja	- 13
4	Wielka Brytania	- 12
5	Włochy	- 8
6	Szwajcaria	- 7
7	Norwegia	- 5
8	Litwa	- 4
9-14	Białoruś Czechy Estonia Kuba Polska Ukraina	- 3
15	USA	- 2
16-19	Australia Belgia Chorwacja Meksyk	- 1

- W konkurencjach męskich największy progres zanotowali Rumuni, którzy w Igrzyskach Olimpijskich 2016 roku nie zdobyli żadnego punktu.
- Męska reprezentacja Niemców zdobyła jako jedyna taką samą ilość punktów jak pięć lat temu w Rio de Janeiro.
- Pięć reprezentacji – Rumunia, Rosja, Hiszpania, Serbia i Urugwaj nie mając punktów w poprzednich igrzyskach, obecnie zajęli miejsca punktowane.
- Natomiast cztery reprezentacje – Południowej Afryki, Kuby, Ukrainy i Meksyku zajmowały miejsca punktowane w 2016 roku, a w Tokio pozostały bez punktów.
- W konkurencjach męskich największy regres zanotowała reprezentacja Południowej Afryki i Nowej Zelandii.
- Niewielki - trzy punktowy regres zanotowała również nasza męska reprezentacja.

Z uwagi na ilość zdobywanych punktów start polskiej reprezentacji w Tokio był czwartym z kolei, a od czasu wprowadzenia kwalifikacji olimpijskich trzecim jej wynikiem w historii Igrzysk Olimpijskich.

Ilość punktów zdobytych w punktacji olimpijskiej w powojennych startach reprezentacji wioślarskiej w Igrzyskach Olimpijskich

Na punkty zdobywane w ostatnich sześciu startach olimpijskich tzn. od kiedy wprowadzono kwalifikacje olimpijskie składały się odpowiednie miejsca w trzech przedziałach.

Rok i miejsce Igrzysk	ILOŚĆ MIEJSC ZAJMOWANYCH W PRZEDZIAŁACH		
	I-III	IV-VIII	Poniżej VIII
1996 Atlanta	-	1	3
2000 Sydney	1	4	2
2004 Ateny	1	4	1
2008 Pekin	2	2	1
2012 Londyn	1	3	3
2016 Rio de Janeiro	2	5	1
2021 Tokio	1	5	-

Jak widać po raz pierwszy od czasu wprowadzenia kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich pierwszy raz się zdarzyło, że wszystkie polskie osady zajęły miejsca punktowane.

Reprezentacja wioślarska w Igrzyskach olimpijskich w omawianym okresie od Igrzysk Olimpijskich w Atlancie kolejno zajmowała wśród wioślarzy następujące miejsca w punktacjach drużynowych.

MIEJSCE POLSKIEJ REPREZENTACJI W PUNKTACJI DRUŻYNOWEJ IGRZYSK OLIMPIJSKICH			
Rok i miejsce Igrzysk	KOBIETY	MĘŻCZYŹNI	OGÓŁEM
1996 Atlanta	niesklasyfikowane	20-23	26
2000 Sydney	18-19	9	15
2004 Ateny	14	4	10
2008 Pekin	15-16	6	9
2012 Londyn	13	16-19	13-14
2016 Rio de Janeiro	5-6	9	5
2021 Tokio	11	8-9	10-11

Porównując miejsca w punktacji drużynowej Igrzysk Olimpijskich od czasu wprowadzenia kwalifikacji dziesiąte miejsce było trzecim z kolei po 2016 i 2008 roku podobne do tego w 2004 roku w Atenach. Było drugim z kolei w konkurencjach kobiecych i trzecim w konkurencjach męskich.

ILOŚĆ ZDOBYTYCH PUNKTÓW POSZCZEGÓLNYCH POLSKICH DYSCYPLIN SPORTU NA IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO

Lp.	Dyscyplina	Ilość punktów w Tokio	Ilość punktów w Rio de Janeiro
1	Lekkoatletyka	78	46
2	Kajakarstwo	29	17
3	Wioślarstwo	21	31
4	Pływanie	11	
5	Żeglarstwo	10	6
6	Zapasy	9.5	7.5
7	Kolarstwo	7	24
8	Wspinaczka	5	---
9-10	Podnoszenie ciężarów Siatkówka	4	2 2.5
11	Taekwondo	3.5	3.5
12-13	Judo Szermierka	3	4
14	Tenis	2.5	
15	Koszykówka	2	
16	Strzelectwo	1	

- Polskie wioślarstwo miało w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio dwie osady mniej niż w 2016 roku, ale za to wszystkie zajęły miejsca punktowane.
- Wioślarstwo znalazło się na trzecim miejscu w polskim sporcie pod względem ilości zdobytych punktów. To jest wprawdzie spadek o jedno miejsce w stosunku do Igrzysk w Rio de Janeiro, natomiast razem z lekkoatletyką ciągle utrzymuje się na podium.

**MIEJSCE WIOŚLARSTWA W POLSKIM SPORCIE OLIMPIJSKIM
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH 2000 - 2021**

L.p.	Sydney 2000		L.p.	Ateny 2004		L.p.	Pekin 2008	
	Dyscyplina	ilość pkt.		Dyscyplina	Ilość pkt.		Dyscyplina	Ilość pkt.
1	Lekkoatletyka	65	1	Lekkoatletyka	48	1	Lekkoatletyka	46
2	Kajakarstwo	44	2	Pływanie	33	2	Kajakarstwo	26
3	Podnoszenie ciężarów	27	3	Kajakarstwo	23	3	Wioślarstwo	23
4	Wioślarstwo	15	4	Wioślarstwo	21	4		

L.p.	Londyn 2012		L.p.	Rio de Janeiro 2016		L.p.	Tokio 2020	
	Dyscyplina	Ilość pkt.		Dyscyplina	ilość pkt.		Dyscyplina	Ilość pkt.
1	Kajakarstwo	26	1	Lekkoatletyka	46	1	Lekkoatletyka	78
2	Lekkoatletyka	22	2	Wioślarstwo	31	2	Kajakarstwo	29
3	Podnoszenie ciężarów	21	3	Kolarstwo	24	3	Wioślarstwo	21
4	Wioślarstwo	12	4			4		

Z przedstawionej powyżej tabeli widać, że wioślarstwo w sześciu ostatnich Igrzyskach Olimpijskich, od Sydney 2000 pod względem ilości zdobytych punktów zawsze znajdowało miejsce w pierwszej czwórce polskich dyscyplin.

II. WARUNKI POBYTU I STARTU REPREZENTACJI POLSKICH WIOŚLARZY W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH W TOKIO

Olimpijskie regaty wioślarskie w Tokio odbyły się na torze wioślarskim o nazwie SEE FOREST WATERWAY. Obiekt został zbudowany specjalnie na Letnie Igrzyska Olimpijskie. Budowa rozpoczęła się w 2016 roku, a oficjalne otwarcie nastąpiło w czerwcu 2019 roku. Został zbudowany przez władze miejskie Tokio na nabrzeżu i jest jedynym miejscem wioślarskim w Japonii, które spełnia najwyższe międzynarodowe standardy. Pierwszą międzynarodową imprezą, która odbyła się na tym obiekcie, były Mistrzostwa Świata Juniorów w wioślarstwie w 2019. Japońska Federacja Wioślarska chciałaby organizować duże imprezy na tym torze również po igrzyskach olimpijskich. Tor wioślarski See Forest Waterway znajduje się pomiędzy dwoma sztucznymi wyspami. Obie wyspy łączy szeroka czteropasmowa autostrada o nazwie Tokyo Port Seaside Road z mostem Tokyo Gate Bridge, który łączy tę drogę nad Zatoką Tokijską. Tokyo Gate Bridge stanowi tło dla toru wioślarskiego, patrząc od startu do mety. Niestety z toru wioślarskiego nie ma dostępu do środka transportu publicznego, a do najbliższej stacji metra — Tokyo Teleport Station jest około 7 kilometrów (4,3 mil). Tor regatowy jest oddzielony od Zatoki Tokijskiej zaporami na każdym końcu toru, które utrzymują wodę na stałej głębokości około 6 metrów (20 stóp). Całość ma 2335 metrów (7661 stóp) długości i 198 metrów (650 stóp) szerokości. Jest osiem pasm wody, a każdy tor ma szerokość 12,5 metra (41 stóp). Obiekt ma stałą trybunę na 2000 miejsc, a także tymczasową trybunę dla 14 000 więcej widzów na Igrzyska Olimpijskie. Pontony startowe znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie i na północny wschód od mostu Chubu-Ohashi. Na 700 metrów (2300 stóp) po starcie ponad torem przechodzi most Umi – Ohashi. W bliskiej odległości na południe od toru regatowego znajduje się lotnisko Tokio Haneda. W związku z nim nad torem Sea Forest nisko przelatują samoloty podchodzące do lądowania. Przed samymi igrzyskami w styczniu 2021 roku organizatorzy mieli ogromny kłopot, bowiem do pływaków używanych do tłumienia fal w obiekcie przyczepiły się ostrygi, co skutkowało kosztami ich usunięcia 140 milionów jenów (1,3 miliona USD). Na mecie toru regatowego są dwa stałe budynki i stała wieża sędziowska. W jednym budynku są stałe trybuny oraz zaplecze administracyjno-biurowe, a w drugim hangary na łódzie, laboratorium medyczne, zaplecze socjalne (szatnie, prysznice), sala konferencyjna, sala z ergometrami oraz jadalnia. Dodatkowo na czas Igrzysk wybudowano z połączenia kontenerów dwa budynki na cele socjalne dla poszczególnych ekip. Wszystkie pomieszczenia były klimatyzowane. Polska reprezentacja zaliczana do tych większych miała do swojej dyspozycji jedno duże pomieszczenie w części tzw. „kontenerowej” oraz namiot 5x5 metrów. W namiocie we własnym zakresie zabezpieczyliśmy dużą zamrażarkę na zamrażanie kamizelek lodowych i przetrzymywanie kostkowanego lodu zabezpieczonego przez organizatorów, dwa trenerzy rowerowe typu CONCEPT II, stoły i krzesła ogrodowe, wentylatory, korkowe tablice informacyjne, cały ekspresowy zestaw do przygotowania herbaty i kawy oraz duże termosy na kółkach w celu dostarczania zawodniczkom i zawodnikom kamizelek lodowych do pomostów dojazdowych po treningach i startach. Jedynym mankamentem był zakaz ze względów sanitarno-epidemiologicznych uruchomienia na torze wioślarskim basenów lodowych co przy panujących w Tokio temperaturach miało ogromne znaczenie.

Olimpijska Reprezentacja polskich wioślarzy 6 lipca po ostatnim zgrupowaniu w COS-OPO Wałcz, uroczystej wewnętrznej nominacji i pożegnaniu w sobotę 3 lipca rozjechali się do swoich domów. Wylot do Tokio zaplanowano na 8 lipca tak, aby po uwzględnieniu przesunięcia czasowego pozostało jeszcze dwa tygodnie do pierwszych startów. W przeddzień wylotu

odbyła się jeszcze oficjalna nominacja olimpijczyków w Centrum Olimpijskim w Warszawie. Wioślarze po wylądowaniu na lotnisku Narita ok. 75 km. od Tokio przeszli bardzo czasochłonne i skomplikowane obowiązujące procedury covidowe. Po ich wypełnieniu dwoma autokarami przemieścili się ok. 450 km. na północny-wschód do miasta Tome w prefekturze Miyagi. Miejsce do treningu i klimatyzacji zostało wybrane wcześniej z kilku propozycji przez kierownictwo związku w czasie pobytu przed igrzyskami, wiosną 2019 roku.

Na zgrupowaniu było łącznie 36 osób: 9 zawodniczek, 13 zawodników, 6 trenerów, lekarz, 3 fizjoterapeutów, psycholog, Prezes PZTW, Dyrektor sportowy PZTW i wynajęty przez władze miasta Tome Polak mieszkający od lat na stałe w Tokio, a pochodzący z sąsiedniego obok Wałcza – Czaplinka, Krzysztof Berczyński, pełniący funkcję tłumacza, opiekuna, zaopatrzeniowca i organizatora. Osoba Krzysztofa Berczyńskiego w tych trudnych „Covidowych” czasach jest ogromnie ważna. Nikt nie miał problemów z porozumiewaniem się z mówiącymi wyłącznie w swoim języku gospodarzami oraz jedynie on, jako stały mieszkaniec Japonii mógł pojechać do sklepu po jakiegokolwiek zakupy. Członkom naszej reprezentacji ze względu na zagrożenie covidowe tego nie było wolno robić.

Cała reprezentacja została rozlokowana w dwóch hotelach:

Hotel ROUTE INN – 5 zawodniczek i 10 zawodników oraz SUNSHINE SANUMA – pozostałe osoby. Z wyjątkiem sześciu zawodników wioseł krótkich (na własne życzenie) wszyscy pozostali mieszkali w pokojach pojedynczo.

Posiłki i cała główna baza znajduje się w Hotelu SUNSHINE SANUMA. Pomiędzy hotelami odległość wynosiła wprawdzie 150 – 200 metrów, ale każde pokonanie tego odcinka (na posiłki, na testy, na trening czy zabiegi fizjoterapeutyczne) musiały odbywać się samochodem ze względu na zagrożenie covidowe.

Codziennie rano ok. godz. 7.20 (przed śniadaniem, ale co najmniej pół godziny po porannej toalecie) wszyscy obowiązkowo musieli napłuć do próbówki określoną ilość w celu oddania śliny do testów covidowych. Dodatkowo codziennie każdy musiał połączyć się z systemem OCHA, w którym został zarejestrowany zaraz po wyjściu z samolotu i podać aktualną temperaturę ciała oraz odpowiedzieć na ogólne pytania o stanie zdrowia.

Na miejscu reprezentacja miała do dyspozycji sześć 10-osobowych busów, czyli każda grupa treningowa miała do swojej dyspozycji Bus marki Toyota, którym przemieszczała się na posiłki i na treningi

Główna baza treningowa oddalona była od hoteli o ok. 5-8 min. jazdy samochodem po obrzeżu miasta Tome. Jest to miejski ośrodek wioślarski z wybojowanym i w pełni wyposażonym torem wioślarskim.

Ośrodek posiada jeden nowiutki hangar na łodzie wioślarskie, w którym znajdowały się także polskie łodzie oraz przywiezione z Polski baseny Ice Bath do dyspozycji zawodniczek i zawodników w celu schłodzenia się po treningach. W drugim, nieco starszym budynku znajdowały się także hangary z miejscowymi łodziami, siłownia oraz ergometry wioślarskie. Ergometry wioślarskie (10 sztuk) nasza reprezentacja miała także na miejscu w hotelu Sunshine Sanuma. W trzecim budynku znajdowały się biura, natomiast nieco powyżej w czwartym budynku była nowa i niemal sterylnie czysta, część socjalna całkowicie oddana do dyspozycji naszej reprezentacji. Można do niej było wchodzić jedynie bez butów. Znajdowały się w niej toalety, prysznice, salki do odpoczynku i salka do ewentualnych zebrań z własną kuchnią i dużym tarasem. Całość tworzyła miejsce, w którym naszym wioślarzom niczego nie brakowało, a niezwykle gościnni i uczynni japońscy gospodarze tylko czekali na spełnianie kolejnych naszych potrzeb, zabezpieczając przy tym cały teren ośrodka.

W pierwszy dzień pobytu odbyła się krótka, ale niezwykle miła uroczystość powitania naszej reprezentacji przez władze miasta z burmistrzem na czele, natomiast później niestety ze względu na Covid w formie on line spotkanie naszych zawodników z miejscowymi dziećmi.

Władze miasta Tome wraz z dziećmi przygotowały specjalny film powitalny, który był wyświetlany non stop na telebimie w Sali konferencyjnej wraz z wyścigami polskich osad na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro.

Wokół na zewnątrz ośrodka i przy pomostach zejściowych na wodę oraz przed hotelem porozwieszane były powitalne flagi w języku japońskim i życzące naszej reprezentacji udanych startów na Igrzyskach w Tokio.

Jedzenie było bardzo dobre, wykonane wprawdzie „po japońsku”, ale trzymające się jadłospisów opracowanych przez Instytut Sportu w Warszawie.

Jedyną negatywną stroną pobytu w Tome był zakaz swobodnego poruszania się poza hotelem i ośrodkiem wioślarskim oraz bezwzględny obowiązek posiadania maseczki na ustach i nosie z wyjątkiem jedzenia i picia oraz treningu. W maseczce obowiązkowo trzeba było nawet jeździć samochodem !!!

W Tome reprezentacja była do poniedziałku 19 lipca, kiedy to rano po uroczystym pożegnaniu ponownie dwoma autokarami przeniosła się do Olympic Vilage w Tokio. A od wtorku 20 lipca trenowała już na torze olimpijskim See Forest Waterway.

Olympic Vilage, czyli olimpijska wioska to kilkanaście wysokich – szesnastopiętrowych budynków wzdłuż jednej ulicy z jednopiętrową dużych rozmiarów stołówką. Całość otoczona tradycyjnie wysokimi płotami z zasiekami i pilnie strzeżona. Pomieszczenia sypialne jak w większości przypadków – olimpijskie czyli spartańskie. Duże pomieszczenie podzielone ściankami kartonowo – gipsowymi na cztery mniejsze pomieszczenia dwuosobowe i dwie małe łazienki z umywalką, wanienką z prysznicem i toaletą. Na wyposażeniu w „pokoju” każdy miał kartonową pryzkę, otwartą, wąską szafę, przyłóżkową tzw. nocną szafkę i składane krzesło oraz biurową lampkę. Do pokoi i łazienek wchodziło się z większego pomieszczenia w którym stał większy okrągły stół i kilka składanych krzeseł. Na stołówce ze względu na zagrożenie covidowe stoły zostały porozdzielane na stanowiska jednoosobowe za pomocą ścianek z przezroczystej plexi. Jedzenie można było sobie wybrać z szerokiej gamy potraw, ale z naciskiem na azjatyckie.

Pomiędzy wioską, a torem wioślarskim kursowały autokary według rozpisanego rozkładu jazdy z interwałem pół- i jednogodzinnym w zależności od pory dnia. Ze względu na stosunkowo niewielką odległość przejazd trwał około 18-25 minut.

Na wodzie ze względu na bezpośrednie sąsiedztwo z Pacyfikiem w większości panowały ciężkie warunki wietrzne. Wiatr był kręcący od 2 m/s na początku po przybyciu do Tokio, do 8-9 m/s – w większości południowy, co oznaczało, że dla rywalizujących w torze był boczny. Temperatura powietrza wynosiła od 29 do 33 stopni Celsjusza co przy ogromnej wilgotności było w większości trudne do zniesienia. Cały czas wydawano specjalne ostrzeżenia hypotermiczne. Po wyścigach niestety część zawodników musiała korzystać z pomocy służb ratunkowych i ambulatorium medycznego.

W pierwszej połowie tygodnia regatowego, na wtorek 27 lipca zapowiadano uderzenie zbliżającego się do Japonii tajfunu, dlatego tak zmodyfikowano program regat, żeby ten dzień pozostał wolny od wyścigów, ale nie treningów.

Po dwóch dniach od zakończenia olimpijskich regat wioślarskich (taki był zresztą w tych igrzyskach obowiązkowy wymóg) reprezentacja polskich wioślarzy powróciła samolotem rejsowym do Polski.

IV. OCENA STARTU POLSKICH OSAD

KIEROWNICTWO EKIPY

Ryszard Stadniuk

Prezes PZTW

Bogusław Gryczuk

Dyrektor Sportowy

Jolanta Chwalbińska

Lekarz

Martyna Nowak

Psycholog

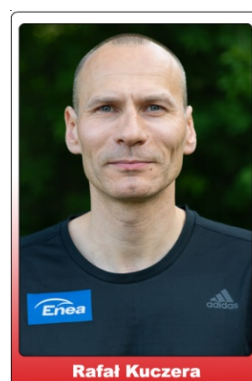
Wojciech Pietraszkiewicz

Fizjoterapeuta

Łukasz Ryder

Fizjoterapeuta

Rafał Kuczera

Fizjoterapeuta

**Trener wagi lekkiej
mężczyzn**

**Trener główny wiosł długich
mężczyzn**

**Trener główny kobiet
wagi otwartej**

**Trener główny wiosł krótkich
mężczyzn**

**Trener asystent
w grupie kobiet
wagi otwartej**

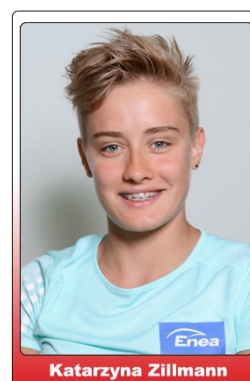
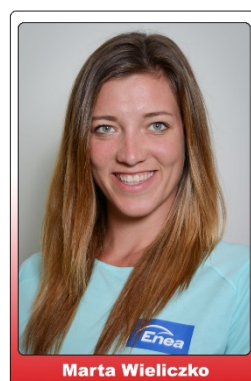

**Trener asystent
w grupie wiosł krótkich
mężczyzn**

I. CZWÓRKA PODWÓJNA Kobiet

W4x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Kobus-Zawojcka Agnieszka	31 lat	AZS AWF Warszawa
Sajdak Maria	30 lat	AZS AWF Kraków
Wieliczko Marta	27 lat	Wisła Grudziądz
Zillmann Katarzyna	26 lat	AZS UMK Toruń

Trenerzy klubowi:

Adam Skwarski	– AZS AWF Warszawa
Jakub Urban	– Wisła Grudziądz
Iwona Wójcik-Pietruszka	– AZS AWF Kraków
Mariusz Szumański	– AZS UMK Toruń

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Jakub Urban – trener główny
Michał Kozłowski – trener asystent

Ostateczny wynik: srebrny medal

Cwórka podwójna kobiet ma krótką historię uczestniczenia w programie Igrzysk Olimpijskich. W ogóle konkurencje kobiece rozgrywane są na Igrzyskach Olimpijskich dopiero od 1976 roku (Igrzyska Olimpijskie w Montrealu). Jednak do roku 1984 do Igrzysk w Los Angeles rozgrywano czwórkę podwójną ze sterniczką i dopiero w 1988 roku w Seulu wycofano sterniczkę, zmieniając konkurencję na czwórkę podwójną bez sterniczki. W ostatnich przed wprowadzeniem kwalifikacji olimpijskich Igrzyskach otwartych dla zgłaszających Narodowych Komitetów Olimpijskich w 1992 roku w Barcelonie wystartowało dziewięć czwórek, a od 1996 roku ograniczono limit startujących w tej konkurencji osad właśnie do dziewięciu, choć w dodatkowych finałowych kwalifikacjach przed Atlantą w wyniku uwolnienia się miejsc w ogólnym limicie startujących wioślarek i dużego zainteresowania tą konkurencją dokooptowano jeszcze jedną osadę. Następnie od Igrzysk 2004 roku w Atenach zmniejszono ilość startujących czwórek do ośmiu, a w Rio de Janeiro dopuszczono tylko siedem czwórek. W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio rywalizowało już dziesięć czwórek podwójnych kobiet. Jest to wynikiem zmiany ram kwalifikacyjnych w związku z wyrównaniem procentowego udziału w igrzyskach liczby kobiet i mężczyzn.

Polska w Igrzyskach Olimpijskich w tej konkurencji miała w Tokio po raz trzeci swoją osadę. Polska czwórka podwójna kobiet startowała w Tokio broniąc medalu brązowego z Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro w 2016 roku.

- Mistrzyniami Olimpijskimi z Rio de Janeiro w tej konkurencji są Niemki przed Holenderkami i Polkami.
- Ostatnimi Mistrzyniami Świata z 2019 roku w tej konkurencji są Chinki przed Polkami i Holenderkami.
- Mistrzyniami Europy w tym roku w Varese w tej konkurencji zostały Holenderki przed Brytyjkami i Niemkami.

WYNIKI POLSKIEJ CZWÓRKI PODWÓJNEJ Kobiet W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

- 2017 Racice (Czechy) - czwarte miejsce (Zillmann, Sajdak, Wieliczko, Zawojńska)
- 2018 Glasgow (Szkocja) - złoty medal (Zillmann, Sajdak, Wieliczko, Zawojńska)
- 2019 Lucerna (Szwajcaria) - czwarte miejsce (Zillmann, Sajdak, Wieliczko, Zawojńska)
- 2020 Poznań - brązowy medal (Zillmann-Zawojńska-Wieliczko-Boruch)
- 2021 Varese (Włochy) - siódme miejsce (Zillmann, Sajdak, Wieliczko, Zawojńska)

Mistrzostwa Świata

- 2017 Sarasota (USA) - srebrny medal
- 2018 Plovdiv (Bułgaria) - złoty medal
- 2019 Linz (Austria) - srebrny medal

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

- 30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja) - nie startowała
- 21-23.05. Lucerna (Szwajcaria) - czwarte miejsce
- 4 – 6.06. Sabaudia (Włochy) - brązowy medal

- Średni wiek zawodniczek w poszczególnych przedziałach konkurencji wynosi:

Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
26,25	26,5	27,125	26.125	28,5

- Jak widać z powyższego zestawienia zakres średnich wieku w tej konkurencji we wszystkich porównywanych przedziałach zamyka się pomiędzy 26.125, a 27.125.
- Średnia wieku polskiej czwórki nie mieści się w tym zakresie i jest wyższa o 2.375 roku od średniej całej konkurencji.
- Polska żeńska czwórka podwójna jest trzecią z kolei o najwyższej średniej wieku w całej konkurencji.

- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1	USA	31.25	10
2	NED	30.25	6
3	POL	28.5	2
4	NZL	27,5	8
5	ITA	26.75	4
6-7	CHN	26.25	1
	GER	26.25	5
8	AUS	24.75	3
9	GBR	24.25	7
5	FRA	23.5	9

- Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1-2	O'Leary Cicely	USA	37 lat
	Tomek Ellen	USA	
3	Lisi Veronica	ITA	34 lata
4	Van Rooijen Olivia	NED	33 lata
5	Janssen Inge	NED	32 lata
6-8	Beukers Nicole	NED	31 lat
	Kobus-Zawojcka Agnieszka	POL	
	Schultze Daniela	GER	
9	Sajdak Maria	POL	30 lat

- Najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1-3	Scott Hannah	GBR	22 lata
	Aernoudts Violaine	FRA	
	Bailleul Margaux	FRA	
4-6	Glover Lucy	GBR	23 lata
	Lunatti Emma	FRA	
	Montesano Alessandra	ITA	

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	CHN	0	1	1
2	POL	0	2	2
3	AUS	+ 7	10	3
4	ITA	+ 4	8	4
5	GER	- 1	4	5
6	NED	- 3	3	6
7	GBR	- 1	6	7
8	NZL	- 3	5	8
9	FRA	+ 3	12	9
10	USA	- 3	7	10

- Dwie czwórki – Chin i Polski zachowały swoje miejsca z ostatnich Mistrzostw Świata. Trzy osady – Australii, Włoch i Francji awansowały w ostatecznym rankingu i pięć reprezentacji zajęło niższe miejsce niż w 2019 roku.
- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Chin, Polski, Holandii, Niemiec, Nowej Zelandii, Wielkiej Brytanii, USA i Włoch.

- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Australii i Francji.

Reprezentantki Polski w tej konkurencji to bardzo utytułowane zawodniczki. Wspólnie srebrne i złote medalistki Mistrzostw Świata Seniorów, odpowiednio w 2017, 2018 i 2019 roku, Mistrzyni Europy z 2018 roku. Natomiast indywidualnie M. Sajdak i A. Kobus-Zawojska to brązowe medalistki Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro w 2016 r. w tej konkurencji i dwukrotne brązowe medalistki Mistrzostw Europy Seniorek w 2015 i 2016 r. K. Zillmann i M. Wieliczko to dwukrotne Młodzieżowe Mistrzyni Świata w tej konkurencji w latach 2015-2016, a M. Wieliczko pływała jeszcze w srebrnej czwórce Młodzieżowych Mistrzostw Świata w latach 2013 i 2014.

W wyniku pandemii i kontuzji nasza czwórka podwójna kobiet po Mistrzostwach Świata w 2019 roku w Linzu w pełnym swoim „mistrzowskim” składzie wystartowały w tym roku w drugiej edycji Pucharu Świata w szwajcarskiej Lucernie dopiero po dwudziestu miesiącach.

W 2020 roku rozegrano jedynie Mistrzostwa Europy i to po pięciomiesięcznym przesunięciu pierwotnego terminu. Niestety w tych mistrzostwach ze względu na chorobę nie wystartowała Maria Sajdak. W pierwszych regatach 2021 roku, którymi były także Mistrzostwa Europy w czwórce nie wystartowała Agnieszka Kobus-Zawojska ze względu na stwierdzenie bezpośrednio przed wyjazdem zachorowania na Sars Covid-2. Natomiast start w pierwszym Pucharze Świata w Zagrzebiu został ominięty, aby osada miała czas na trochę dłuższy wspólny trening.

- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencji żeńskich czwórek podwójnych osady 7 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach osad Australii, Nowej Zelandii i USA.
- Polki w tym roku z pozostałych nie spotkały się bezpośrednio jedynie z Wielką Brytanią.
- Z dwoma miały dodatni bilans ostatecznych wyników; z Holandią(po 3:0) i z Francją (1:0).
- Z trzema miały wynik ujemny; z Niemkami (0:5), z Włoszkami (0:4) i z Chinkami (0:2).

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w wyniku dwustopniowych kwalifikacji startowało dziesięć czwórek podwójnych kobiet. Przy takiej ilości startujących załóg najpierw rozegrano dwa przedbiegi w których startowało po pięć osad. Z każdego przedbiegu po dwie pierwsze czwórki bezpośrednio awansowały do finału A. Następnie z jednego repasażu także dwie pierwsze załogi uzupełniły sześćoosadową stawkę finałową walczących o zwycięstwo i medale. Pozostałe osady w finale B rywalizowały o podział miejsc 7-10.

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio polska czwórka w tej konkurencji wystartowała dwukrotnie; w przedbiegu i finale A, zajmując dwukrotnie drugie miejsce.

Przed rozpoczęciem regat Igrzysk Olimpijskich w Tokio specjalna komisja „SEEDING COMMISSION” na podstawie startów poprzedzających igrzyska, wspomagając się także wynikami ostatnich Mistrzostw Świata zaproponowała ustawienie czołowych osad w każdej konkurencji. Niestety Polki nie były rozstawione, natomiast były dołosowywane. W jego wyniku w przedbiegu trafiły na ustawione na pierwszym miejscu Chinki i czwartym Włoszki.

W przedbiegu od startu do mety w tym wyścigu pewnie prowadziły Chinki, kontrolując sytuację w torze. Również od startu do mety na drugim miejscu płynęły Polki, odpierając ataki Włoszek. Czwarte w wyścigu Australijki od półmetka „odpuściły” walkę o awans. Na mecie nasza czwórka uległa Chinkom o 4.30 sek. i pokonała następną Włoszki o 1.83 sek. Uzyskały trzeci rezultat obu przedbiegów, tylko 0.4 sek. słabszy od czwórki Niemek. Bezpośredni awans

do finału pozwolił zawodniczkom upewnić się o pełnej możliwości walki o jeden z medali, tym bardziej, że omijają jeden dodatkowy bieg repasażowy.

W finale pewne znaczenie miało miejsce na poszczególnych pasmach wody. Ponownie od startu do mety niezagrożone płynęły aktualne Mistrzyni Świata Chinki, a na drugim miejscu ponad 1900 metrów płynęły Niemki. Polki rozpoczęły finał na czwartym miejscu, tracąc po 500 metrach do Chinek 1.86 sek. i do Niemek 1.15 sek, na półmetku do Chinek 4.69 sek. i Niemek 2.72 sek. Na 500 metrów przed metą nasze zawodniczki przesunęły się na trzecią pozycję tracąc do Chinek 6.63 sek. i Niemek 2.56 sek. Za Polkami dokładnie w tym momencie 1 sek. znajdowały się Australijki. Nasza osada miała zadanie zdecydowanie zaatakować w drugiej części toru. Posiada ona dużą skuteczność finiszową, co potwierdzały w dotychczasowych startach gdzie trzecia i czwarta pięćsetka była w ich wykonaniu najszybsza z całej stawki. Tego dnia regat warunki w torze panowały bardzo trudne. Była jak dla wioślarzy dość wysoka fala i spory wiatr. I kiedy wydawało się, że ten finał zakończy się w takiej kolejności to w ostatniej strefie 100 metrów jedna z zawodniczek niemieckich popełniła kolosalny błąd techniczny. W jego wyniku niemiecka czwórka niemal stanęła w torze pod kątem na kilkadziesiąt metrów przed metą. Natomiast rozpędzone Polki, Australijki, a nawet kolejne Włoszki minęły zrozpaczone Niemki.

Na metę bardzo pewnie na pierwszym miejscu wpłynęły Chinki z przewagą 6.23 sek. nad Polkami, które z kolei wyprzedziły Australijki o 0.72 sek.

- **Mistrzyniami Olimpijskimi zostały więc Chinki przed Polkami i Australijkami.**

Porównując ostateczne wyniki ostatnich Mistrzostw Świata w 2019 roku, które były główną kwalifikacją do igrzysk, z tymi w Tokio należy zauważyć ogromny postęp Chinek, Australijek oraz Włosek. Jedynie Chińska i Polska czwórka nie zmieniły swojego składu osobowego, a jednak różnica z 1.94 sek. w 2019 roku zwiększyła się do 6.23 w tym roku. Niemcy i Holendrzy wymienili po jednej zawodniczce, a pozostałe dwie czwórki startujące w olimpijskim finale w Tokio to całkiem nowe osady. Australijczycy z dziesiątej w Mistrzostwach Świata 2019 roku swojej czwórki pozostawili tylko jedną zawodniczkę, ale za to wsadzili Młodzieżową Mistrzynię Świata z 2019 roku w jedynce i srebrną medalistkę w dwójce podwójnej tych samych mistrzostw. Całkowitej mieszanki zawodniczek dokonali Włosi. Podobierali zawodniczki z różnych osad i to wcale nie z górnych półek poszczególnych konkurencji krótko i długowiosłowych.

Srebrny medal to ogromny sukces czwórki podwójnej i postęp osady w tej konkurencji o jedną pozycję w stosunku do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro. W tej i tamtej czwórce startowały dwie te same zawodniczki – Maria Springwald-Sajdak i Agnieszka Kobus-Zawojska, które przechodzą do historycznej piątki w historii wioślarstwa, która zdobyła po dwa medale olimpijskie po Robercie Syczu, Tomaszu Kucharskim i Magdalenie Fularczyk-Kozłowskiej.

Nasza czwórka pokazała w tegorocznym całym sezonie ogromną wiarę w sukces, konsekwencję i determinację, pomimo nerwowości w ostatnim czasie przed wyjazdem do Japonii wskutek wielu problemów i przeciwności. Po zgrupowaniu klimatyzacyjnym w japońskim Tome i przenosinach do wioski olimpijskiej oraz na olimpijski tor regatowy z treningu na trening osada zyskiwała świeżość i chęć rywalizacji. Była pewna siebie i swoich możliwości.

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Barański Fabian	22 lata	WTW Włocławek
Chabel Wiktor	36 lat	Posnania Poznań
Czaja Dominik	26 lat	AZS AWF Warszawa
Pośnik Szymon	28 lat	AZS AWF Warszawa

Trenerzy klubowi:

Krzysztof Gabryelewicz	– WTW Włocławek
Jarosław Szymczyk	– AZS AWF Warszawa
Adam Skwarski	– AZS AWF Warszawa
Maciej Hoffman	– Posnania Poznań

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski	– trener główny
Robert Sycz	– trener asystent

Ostateczny wynik: 4 miejsce

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio, podobnie jak w Rio de Janeiro tej konkurencji dziesięć załóg. Dotychczas od Igrzysk 2000 roku w Sydney startowało 13 czwórek. W pierwszych Igrzyskach Olimpijskich z kwalifikacjami olimpijskimi w 1996 roku w Atlancie – było 14 czwórek, a w ostatnich Igrzyskach, w których ilość startujących była dowolna i zależała jedynie od kwalifikacji wewnętrznych poszczególnych Narodowych Komitetów Olimpijskich w 1992 roku w Barcelonie zgłoszono 15 czwórek podwójnych.

Polska we wszystkich Igrzyskach Olimpijskich od czasu wprowadzenia tej konkurencji do olimpijskiego programu tzn. od 1976 roku w Montrealu zawsze miała w niej swoich reprezentantów. Najlepszy wynik to oczywiście złoty medal w Igrzyskach 2008 roku w Pekinie, a kolejne to czwarte miejsce w 2004 roku w Atenach, Rio de Janeiro i Tokio oraz szóste w 2012 roku w Londynie.

Czwórka podwójna jest taką konkurencją, że rzadko kiedy czterech najlepszych skifistów potrafi ze sobą w niej współpracować i dlatego trzeba ogromnego doświadczenia aby do niej dobrać odpowiednich zawodników osobowo. W trakcie całego kończącego się cyklu

olimpijskiego w selekcji do obecnej czwórki uczestniczyło aż dziewięciu zawodników (Wicenciak, Radosz, Czaja, Chabel, Barański, Pośnik, Zawojski, Ziętarski, Biskup).

- Mistrzami Olimpijskimi z Rio de Janeiro w tej konkurencji są Niemcy przed Australijczykami i Estończykami.
- Ostatnimi Mistrzami Świata z 2019 roku w tej konkurencji są Holendrzy przed Polakami i Włochami.
- Mistrzami Europy w tym roku w Varese w tej konkurencji zostali Włosi przed Holendrami i Estończykami.

WYNIKI POLSKIEJ CZWÓRKI PODWÓJNEJ MĘŻCZYZN W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

2017 Racice (Czechy)	- srebrny medal (Czaja, Radosz, Chabel, Wicenciak)
2018 Glasgow (Szkocja)	- brązowy medal (Pośnik, Zawojski, Czaja, Chabel)
2019 Lucerna (Szwajcaria)	- siódme miejsce (Czaja, Wicenciak, Pośnik, Biskup)
2020 Poznań	- piąte miejsce (Czaja, Chabel, Pośnik, Wicenciak)
2021 Varese (Włochy)	- czwarte miejsce (Czaja, Chabel, Pośnik, Barański)

Mistrzostwa Świata

2017 Sarasota (USA)	- piąte miejsce (Czaja, Radosz, Chabel, Wicenciak)
2018 Plovdiv (Bułgaria)	- szóste miejsce (Pośnik, Zawojski, Czaja, Chabel)
2019 Linz (Austria)	- srebrny medal (Czaja, Chabel, Pośnik, Barański)

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja)	- srebrny medal
21-23.05. Lucerna (Szwajcaria)	- czwarte miejsce
4 – 6.06. Sabaudia (Włochy)	- czwarte miejsce

- Średni wiek zawodników w poszczególnych przedziałach konkurencji wynosi:

Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
28.5	28.0	29.167	29.20	28,0

- Męska czwórka podwójna ma jedno z najwyższych średnich wieku spośród wszystkich rozgrywanych w regatach olimpijskich w Tokio i zamykają się one pomiędzy 28.0, a 29.2 lata.

- W tej konkurencji startowali najstarsi wioślarze w Tokio. Zastużeni i wielce utytułowani: Norweg Olaf Tufte czy Estończyk Tonu Endrekson.
- Średni wiek polskiej czwórki mieści się w dolnych granicach tego zakresu.
- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1	EST	35.25	6
2	NOR	31.25	9
3-4	CHN	29.0	7
	GER		8
5	NED	28.5	1
6-7	AUS	28.0	3
	POL		4
8-9	ITA	27.75	5
	LTU		10
10	GBR	27.5	2

- Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Tufte Olaf	NOR	45 lat
2	Endrekson Tonu	EST	42 lata
3	Raja Allar	EST	38 lat
4	Venier Simone	ITA	37 lat
5	Chabel Wiktor	POL	36 lat
6	Dziaugys Martynas	LTU	35 lat
7	Taimsoo Kaspar	EST	34 lata
8-10	Schultze Karl	GER	33 lata
	Gruhne Hans	GER	
	Girdlestone Cameron	AUS	

- Najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Barański Fabian	POL	22 lata
2-3	Kelmelis Armandas	LTU	23 lata
	Panizza Andrea	ITA	
4	Gentili Giacomo	ITA	24 lata
5-8	Naske Tim Ole	GER	25 lat
	Zang Ha	CHN	
	Nemeravicius Dovydas	LTU	
	Appel Max	GER	

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	NED	0	1	1
2	GBR	+ 6	8	2
3	AUS	+ 1	4	3
4	POL	- 2	2	4
5	ITA	- 2	3	5
6	EST	+ 6	12	6
7	CHN	- 1	6	7
8	GER	- 3	5	8
9	NOR	- 2	7	9
10	LTU	+ 5	15	10

- Tylko jedna reprezentacja - Holandia zachowała swoje miejsce z ostatnich Mistrzostw Świata, które były główną kwalifikacją olimpijską. Cztery reprezentacje (Wielka Brytania, Australia, Estonia i Litwa) poprawiły swoje miejsca w światowym rankingu i pięć, w tym Polska zajęło niższe pozycje.
- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Holandii, Polski, Włoch, Australii, Niemiec, Chin, Norwegii i Wielkiej Brytanii.
- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Estonii i Litwy.
- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencji męskich czwórek podwójnych osady 9 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach jedynie osady Australii.
- Polacy w tym roku z pozostałych ze wszystkimi spotkali się w bezpośredniej walce.
- Z czterema mieli dodatni bilans ostatecznych wyników; z Niemcami (4:2), Norwegami (3:1), Chińczykami (2:0) i Litwinami (1:0).
- Z czterema mieli wynik ujemny; z Holendrami (0:4), Włochami (1:4), Brytyjczykami (1:4) i Estończykami (0:2).

Do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w wyniku dwustopniowych kwalifikacji wystartowało dziesięć męskich czwórek bez sternika. Zgodnie z systemem eliminacji FISA, najpierw rozegrano dwa przedbiegi, z których po dwie pierwsze czwórki awansowały bezpośrednio do finału A, a następnie jeden repasaż, z którego także dwie pierwsze załogi uzupełniły sześciuosadową stawkę finału A walczących o medale. Pozostałe czwórki rywalizowały w finale B o podział miejsc 7-10.

Polska czwórka w tej konkurencji wystartowała dwukrotnie; w przedbiegu i finale A, zajmując odpowiednio pierwsze i czwarte miejsce.

Na podstawie tegorocznych wyników w sezonie startowym, cztery osady zostały rozstawione. Do pierwszego przedbiegu Holandia i Wielka Brytania, a do drugiego Włochy i Estonia.

Nasza czwórka została dołosowana do drugiego przedbiegu do Włochów, Estończyków, Norwegów i Niemców. Znalazły się w nim nacje, które mają duże tradycje w tej konkurencji. Jednak zaciętą walka o dwa pierwsze miejsca dające bezpośrednią kwalifikację do finału rozegrali pomiędzy sobą Polacy i Włosi. Włosi prowadzili na pierwszym kontrolnym punkcie pomiaru czasu po 500 metrach z przewagą 0.53 sek. nad Polakami. Na kolejnych punktach kontrolnych prowadziła już polska czwórka, ale z przewagą kolejno: 0.25 sek. i 0.70 sek, aby na mecie wygrać jedynie 0.03 sek. Pozostałe czwórki nie liczyły się w tej walce. Uzyskany na mecie rezultat był najlepszym w całej konkurencji na tym etapie rywalizacji, ale trzy najlepsze zmieściły się w przedziale 0.55 sek. Dlatego wszystko przed finałami było możliwe i otwarte.

W finale olimpijskim tej konkurencji tylko Estończycy; najwidoczniej wypaleni pierwszą częścią sezonu, do której byli świetnie przygotowani, ale ta osada, aby rywalizować w Tokio musiała najpierw zdobyć kwalifikacje w tegorocznych Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych. Pozostałe czwórki różnie rozgrywały taktycznie walkę o medale. Od startu wszystko na jedną kartę postawili Brytyjczycy i taka taktyka w tym dniu i na tym torze przyniosła im olimpijski

medal. Przewodzili stawce ponad pół dystansu, choć z analizy czasów poszczególnych pięćsetek widać, że słabli z upływem dystansu. Ogólni faworyci tej konkurencji – Holendrzy po nieco słabszym początku systematycznie odrabiali straty i to oni mieli najlepsze czasy drugiej, trzeciej i czwartej pięćsetki. Dobrze na początku płynęli Włosi, ale oni nie wytrzymali chyba na pięcia i próby sił. Po drugim miejscu po pierwszych pięciuset metrach spadli na piątą pozycję i tak już na niej pozostali. Natomiast polska czwórka cały tor toczyła walkę z osadą Australii, a różnice pomiędzy tymi dwoma załogami na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu co 500 metrów wynosiły kolejno: 0.22 sek. na korzyść Polaków - 0.46 sek. na korzyść Australijczyków – 0.15 sek. na korzyść Polaków i 0.30 sek. na korzyść Australijczyków na mecie.

Na mecie w ogóle różnice pomiędzy drugą, trzecią i czwartą czwórką były niewielkie. O ile Holendrzy nad drugimi Brytyjkami uzyskali finalnie przewagę 1.72 sek. to Brytyjczycy nad trzecimi Australijkami 0.22 sek, a ci z kolei nad czwartymi Polakami 0.30 sek. Dopiero pięci Włosi stracili do Polski 3.02 sek, a przecież w przedbiegu dla przypomnienia różnica pomiędzy tymi czwórkami wyniosła zaledwie 0.03 sek.

- **Mistrzami Olimpijskimi zostali Holendrzy przed Brytyjkami i Australijkami.**

Czwarte miejsce naszej czwórki to najgorsze z punktu widzenia każdego sportowca, tym bardziej z tak niewielką stratą. Było to już trzecie czwarte miejsce polskiej czwórki podwójnej mężczyzn w Igrzyskach Olimpijskich i to pod przywództwem tego samego trenera. W 2004 roku w Atenach do brązowego medalu zabrakło 0.07 sek, w Rio de Janeiro odpowiednio – 1.44 sek. i w Tokio 0.30 sek.

Przy tak małych odległościach trudno nawet „gdybać” w którym momencie polska czwórka popełniła błąd. Teoretycznie wydawałoby się, że nie można było pozwolić na uciekanie Brytyjkom, ale to było maksymalnie raptem tylko 1.12 sek, a przecież z nimi polska czwórka w tym sezonie startów kontrolnych przegrała aż czterokrotnie i tylko raz ich pokonała. Brytyjczycy płynęli na teoretycznie tego dnia najkorzystniejszym pierwszym torze, ale Polacy niedaleko na trzecim, a na drugim wspomniani Włosi, którzy całkowicie wyłączyli się z walki na finiszu. Australijska czwórka miała lepszy od polskiej osady finisz, ale to było zaledwie o 0.45 sek. Jednak przy tak niewielkich różnicach pomiędzy osadami to wystarczyło na wyprzedzenie zrozpaczonych i bezradnych Polaków. Notabene Australijczycy w tej konkurencji trzecie igrzyska z rzędu zajmują miejsce na medalowym podium, a więc mają doświadczenie jak się do nich przygotować. Poza tym obie nacje z Antypodów w tym ciężkim okresie pandemii koronawirusa zostały odcięte od reszty Świata i w ogóle od siebie nie wyjeżdżały, a przecież zachorowania były sporadyczne w całej populacji. Polskiej czwórce kwalifikacje olimpijskie z Mistrzostw Świata 2019 roku zapewniła pozycja medalowa. Niestety następne okresy przedolimpijskie to walka z pandemią i wiele obostrzeń z nią związanych. Wielokrotnie zmiany terminów regat międzynarodowych i ostateczna ich wersja w latach 2020-2021 sprawiała sporo kłopotów w realizacji programów treningowych. Efektywnym stał się dopiero okres Bezpośredniego Przygotowania Startowego, który objął treningi w Zakopanem i obóz klimatyczny w Japońskim Tome. Był to powrót do normalnego cyklu stosowanego zawsze przed główną imprezą. Mimo przeciwności należy ocenić, że przygotowanie czwórki do głównej imprezy pięciolecia wypadło może nie imponująco (bo zabrakło olimpijskiego medalu), ale ogólnie bardzo dobrze.

III. DWÓJKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN M2x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Biskup Mateusz	27 lat	Lotto Bydgoscia
Ziętarski Mirosław	28 lat	AZS UMK Toruń

Trenerzy klubowi:

Robert Sycz	– Lotto Bydgoscia
Mariusz Szumański	– AZS UMK Toruń

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski – trener główny
Robert Sycz – trener asystent

Ostateczny wynik: 6 miejsce

- Mistrzami Olimpijskimi z Rio de Janeiro w tej konkurencji są Chorwaci przed Litwinami i Norwegami.
- Mistrzami Świata ostatnich mistrzostw w 2019 roku w tej konkurencji zostali Chińczycy przed Irlandczykami i Polakami.
- Mistrzami Europy w Varese w tej konkurencji zostali Francuzi przed Holendrami i Brytyjczykami.

WYNIKI POLSKIEJ DWÓJKI PODWÓJNEJ MĘŻCZYZN W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

2017 Racice (Czechy)	- srebrny medal
2018 Glasgow (Szkocja)	- czwarte miejsce
2019 Lucerna (Szwajcaria)	- złoty medal (Barański-Ziętarski)
2020 Poznań	- czwarte miejsce
2021 Varese (Włochy)	- piąte miejsce

Mistrzostwa Świata

2017 Sarasota (USA) - srebrny medal

2018 Plovdiv (Bułgaria) - ósme miejsce

2019 Linz (Austria) - brązowy medal

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja) – srebrny medal

21-23.05. Lucerna (Szwajcaria) - siódme miejsce

4 – 6.06. Sabaudia (Włochy) - złoty medal

- Średni wiek zawodników w poszczególnych przedziałach konkurencji wynosi:

Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
29.5	29.5	29.334	28.577	27.5

- W tej konkurencji średnia wieku w poszczególnych przedziałach zamyka się pomiędzy 28.577, a 29.5 lat.
- Polska dwójka w tym przypadku jest jeszcze co najmniej jeden rok poniżej wszystkich średnich.
- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1	GBR	32.5	4
2	CHN	31.0	3
3	LTU	30.5	12
4-5	FRA	29.5	1
	NZL		8
6	GER	28.5	11
7-8	NED	28.0	2
	ROC		7
9-10	POL	27.5	6
	SUI		5
11	ROU	27.0	9
12-13	IRL	26.0	10
	CZE		13

- Polska dwójka ze średnią wieku osady 27.5 roku zajmuje wspólnie ze Szwajcarią 9-10 miejsce w tym zestawieniu i co ważne, że obie osady bezpośrednio sąsiadują w ostatecznej klasyfikacji Igrzysk.

- Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Harris Christopher	NZL	36 lat
2	Zhang Liang	CHN	34 lat
3-5	Krueger Stephan	GER	33 lata
	Ritter Saulius	LTU	
	Thomas Graeme	GBR	
6	Collins John	GBR	32 lata
7-9	Kondratev Ilya	RUS	31 lat
	Androdias Matthieu	FRA	
	Broenink	NED	
10-11	Doyle Philip	IRL	29 lat
	Podrazil Jakub	CZE	

- Najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-3	Byrne Ronan	IRL	23 lata
	Lopas Jack	NZL	
	Cincibuch Jan	CZE	
4	Weber Marc	GER	24 lata
5-6	Potapkin Andrey	ROC	25 lat
	Twellaar Melvin	NED	
7	Enache Marian	ROU	26 lat
8-9	Delarze Barnabe	SUI	27 lat
	Biskup Mateusz	POL	

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	FRA	+8	9	1
2	NED	+5	7	2
3	CHN	-2	1	3
4	GBR	0	4	4
5	SUI	0	5	5
6	POL	-3	3	6
7	ROC	+12	19	7
8	NZL	0	8	8
9	ROU	-3	6	9
10	IRL	-8	2	10
11	GER	-1	10	11
12	LTU	-1	11	12
13	CZE		Nie startowali	13

- W tej konkurencji trzy dwójki – Wielkiej Brytanii, Szwajcarii i Nowej Zelandii zachowały swoje miejsca z ostatnich Mistrzostw Świata.
- Trzy osady – Rosji, Holandii i Francji awansowały w ostatecznym rankingu. Z tym, że należy mieć na uwadze, że francuska dwójka zanotowała wyjątkowo słaby start w Mistrzostwach Świata 2019 roku, bo jeszcze rok wcześniej byli Mistrzami Świata i Europy.
- Sześć reprezentacji, w tym Polska zajęło w Tokio niższe miejsce niż w 2019 roku.

- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Chin, Irlandii, Polski, Wielkiej Brytanii, Szwajcarii, Rumunii, Holandii, Nowej Zelandii, Francji, Niemiec i Litwy.
- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności deble: Rosji i Czech.
- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencji męskich dwójek podwójnych osady 11 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach jedynie osady Nowej Zelandii. Polska dwójka w bezpośredniej walce spotkała się z dziesięcioma z nich.
- Polacy z trzema z nich uzyskali ujemny bilans bezpośrednich startów; z Francuzami (0:4), Holendrami (0:2) i Chińczykami (0:1).
- Z pięcioma mieli dodatni bilans ostatecznych wyników; z Czechami (6:0), Niemcami (4:0), Rosjanami (2:0) i Litwinami (1:0).
- Z trzema mieli remisowy bilans bezpośrednich startów; z Brytyjczykami (2:2), Szwajcarami (2:2) i Rumunami (1:1).
- W bezpośredniej walce nie spotkali się Polacy w tym roku z Irlandią.

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w wyniku dwustopniowych kwalifikacji wystartowało 13 dwójek podwójnych. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przy tej ilości startujących osad na wstępie rozegrano trzy przedbiegi, z których po trzy pierwsze osady bezpośrednio awansowały do półfinałów, a następnie jeden repasaż, z którego także trzy pierwsze czwórki uzupełniły dwunasto-osadową stawkę półfinałową. Ostatnia w tym repasażu osada zakończyła swoje olimpijskie starty automatycznie zajmując ostatecznie trzynaste miejsce. Z dwóch półfinałów po trzy pierwsze załogi utworzyły stawkę finału A, walczących o medale, pozostałe w finale B o miejsca 7-12.

Na podstawie tegorocznych wyników w sezonie startowym sześć osady zostało rozstawione. Do pierwszego przedbiegu Chiny i Francja, do drugiego Irlandia i Szwajcaria, a do trzeciego Holandia i Wielka Brytania.

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio polska dwójka w tej konkurencji wystartowała trzykrotnie; w przedbiegu, półfinale i finale A, zajmując odpowiednio pierwsze, trzecie i szóste miejsce.

Na pierwszym etapie eliminacji Polacy zostali dołosowani do drugiego przedbiegu, czyli do rozstawionych Szwajcarii i Irlandii. Do tego wyścigu dołosowano Nową Zelandię. Teoretycznie, przyglądając się personaliom poszczególnych zawodników był to bardzo mocny przedbieg, bo przecież Irlandczycy w ostatnich Mistrzostwach Świata Seniorów w 2019 roku zdobyli srebrny medal w tej konkurencji i byli tuż przed Polakami, a w osadzie Nowej Zelandii wioślował Mistrz Świata Seniorów z 2017 roku (także tuż przed Polakami) i Młodzieżowy V-ce Mistrz Świata w tej konkurencji z 2019 roku i dobrze znana naszym zawodnikom dwójka Szwajcarów, medalistów Mistrzostw Europy i Świata dysponująca bardzo mocnym i skutecznym finiszem. Jednak to polska dwójka płynęła z minimalną przewagą na czele stawki tego wyścigu od 700 metrów po starcie. Na pierwszym kontrolnym punkcie pomiaru czasu po 500 metrach prowadzili wprawdzie Nowozelandczycy, ale z przewagą nad Polakami tylko 0.17 sek. Na dwóch kolejnych punktach kontrolnych nasza dwójka wyrobiła sobie wprawdzie niewielką przewagę kolejno: 1.16 sek. i 1.44 sek. nad płynącymi na drugim miejscu osadami Nowej Zelandii i Szwajcarii, ale na finiszu ci drudzy włączyli swój największy atut, czyli finisz.

Ostatecznie polska dwójka wygrała z przewagą 0.02 sek. i uzyskała trzeci rezultat wśród wszystkich trzech przedbiegów. Jednak trzeba zauważyć, że pomiędzy trzecim, a piątym rezultatem różnica wynosiła zaledwie 0.33 sek.

W półfinale polska dwójka ponownie za przeciwników miała Irlandczyków i Nowozelandczyków oraz późniejszych Mistrzów Olimpijskich – Francuzów i czwartych w finale Brytyjczyków. Zdając sobie sprawę z wartości przeciwników nasi zawodnicy ostro wystartowali, prowadząc ponad połowę dystansu, mając przy tym najlepsze czasy obu pierwszych pięćsetek. Za półmetkiem w wyniku tak mocnego rozpoczęcia rywalizacji trochę chyba naszych zawodników „przytknęło” i efektem były kolejne straty pozycji. Trzeci i czwarty czas w stawce spowodowały, że Polacy skończyli rywalizację na trzecim miejscu z piątym rezultatem obu półfinałów, ale pewnym awansem do finału.

Efektom trzeciego miejsca był skrajny tor w finałowej walce o medale. W tym miejscu należy jeszcze opisać warunki atmosferyczne na torze olimpijskim. Ułożenie obiektu tuż nad oceanem sprawiało, że bardzo zmienna pogoda nie zawsze była obiektywna dla wszystkich torów. Warunki wodne zmusiły nawet organizatorów do przesuwania dni regatowych. Niestety start polskiej dwójki w olimpijskim finale nie miał wielkiej historii. Polacy tak jak wskazywała kolejność rezultatów rywalizacji półfinałowej przez ponad $\frac{3}{4}$ dystansu płynęli na piątym miejscu mając 2.35 sek. straty do brązowego medalu na półmetku i 3.82 sek. na 500 metrów przed metą. Na finiszu nieco zrezygnowanych minęli jeszcze „po swojemu” finiszujący Szwajcarzy. Natomiast także finiszem złoty medal w tej konkurencji zdobyli Francuzi o 0.20 sek. przed Holendrami.

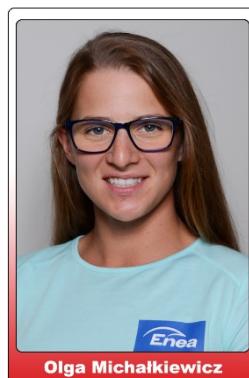
- **Mistrzami Olimpijskimi zostali więc Francuzi przed Holendrami i Chińczykami.**

W przekroju całorocznych występów nasz debel przeszedł etapy podobne do czwórki podwójnej z przypadkami covidu i wszystkimi stąd wynikającymi obostrzeniami. Prezentował wysoki poziom w Pucharach Świata i pomimo, że start w finale olimpijskim polskiej osady w tej konkurencji po dwudziestu jeden latach (ostatni start to szóste miejsce w 2000 roku w Sydney dwójki: Kolbowicz-Korol) należy uznać za sukces, to jednak po wynikach tej osady w całym cyklu olimpijskim pozostaje spory niedosyt. Wydaje się, że tej osadzie na Igrzyskach brakowało świeżości startowej. W tej konkurencji w Tokio było 6-7 osad, które miały prawo realnie myśleć o jednym z medali. Jednak żeby go zdobyć to oprócz solidnego przygotowania fizycznego trzeba dołożyć jeszcze coś więcej, a tego naszej dwójce chyba zabrakło. Sami zawodnicy ambicjonalnie o tym medalu marzyli, ale finalnie nie potrafili nawiązać o niego walki. Analizując przebieg całego tegorocznego sezonu ze startem olimpijskim włącznie z osadami Francji i Holandii nasza dwójka przegrała wszystkie bezpośrednie rywalizacje, a w Tokio nawet porównanie czasów bezwzględnych na poszczególnych etapach rywalizacji wypadało na korzyść przeciwników. Niemal podobnie z Chińczykami, choć w tym przypadku jedynie na etapie przedbiegów Polacy uzyskali minimalnie (o 0.33 sek.) lepszy rezultat, ale na Mistrzostwach Świata w 2019 roku w Linzu to właśnie Chińczycy pokazali ogromną moc w finale. Natomiast z dwójkami Brytyjczyków i Szwajcarów pojedynki w tym sezonie były bardzo wyrównane, a końcowy efekt remisowy. Stąd wniosek potwierdzający tezę, że gdyby była odpowiednia świeżość i ten odpowiedni błysk nasza dwójka miała prawo myśleć o czwartej pozycji i ewentualnej walce o brązowy medal.

IV. CZWÓRKA BEZ STERNICZKI KOBIEC

W4-

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Chabel Monika	29 lat	Lotto Bydgoscia
Dittmann Joanna	29 lat	Lotto Bydgoscia
Michałkiewicz Olga	27 lat	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Wierzbowska Maria	26 lat	Lotto Bydgoscia

Trenerzy klubowi:

Michał Kozłowski - Lotto Bydgoscia
Piotr Basta - AZS AWF Gorzów Wlkp.

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Jakub Urban – trener główny
Michał Kozłowski – trener asystent

Ostateczny wynik: 6 miejsce

Czwórka bez sterniczki kobiet, decyzją Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, od Igrzysk 2020 roku w Tokio jest rozgrywana w ramach programu olimpijskiego. Nie jest całkiem nową konkurencją olimpijską, bo została, wprawdzie jedynie raz, rozegrana podczas Igrzysk Olimpijskich 1992 roku w Barcelonie. Wioślarskie konkurencje żeńskie istnieją w programie Igrzysk od Igrzysk 1976 roku w Montrealu. W Igrzyskach 1976-1988 rozgrywana była czwórka ze sterniczką. W programie Igrzysk w Barcelonie zamieniono czwórkę ze sterniczką na czwórkę bez sterniczki, a następnie od 1996 roku w ogóle wycofano tę konkurencję. W Igrzyskach w Barcelonie startowało dziewięć czwórek, a złoty medal zdobyły Kanadyjki. Jednak czwórka bez sterniczki kobiet cały czas była rozgrywana w ramach Mistrzostw Świata.

- Ostatnimi Mistrzyniami Świata z 2019 roku w tej konkurencji są Australijki przed Holenderkami i Dunkami.
- Mistrzyniami Europy w tym roku w Varese w tej konkurencji zostały Holenderki przed Irlandkami i Brytyjkami.
- Na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro w 2016 roku tej konkurencji nie rozgrywano.

W 2017 roku w polskiej reprezentacji w konsekwencji zmian w programie olimpijskim postanowiono zbudować osadę w tej konkurencji na miarę olimpijskiego finału w Igrzyskach 2020 roku w Tokio w oparciu o zdecydowanie najlepszą wtedy polską dwójkę bez sterniczki

siostr Wierzbowskich, które swój start na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro zakończyły na dziesiątym miejscu, co nikogo, ani zawodniczek, ani trenera, ani Związku nie zadowalało. Do siostr dołączyła szlakowa brązowej czwórki podwójnej na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro – Monika Ciaciuch oraz wielokrotnie wcześniej próbowana w pierwszoplanowych osadach kobiecych – Joanna Dittmann. Niestety już w okresie Bezpośredniego Przygotowania Startowego w wyniku bardzo poważnego w skutkach wypadku na treningu na rowerze Anny Wierzbowskiej załoga musiała zostać przebudowana. Annę Wierzbowską zastąpiła pozostająca wtedy w rezerwie Olga Michałkiewicz - dwukrotna Młodzieżowa Mistrzyni Świata w poprzednich dwóch latach, ale w czwórce podwójnej, ale była też w 2012 roku medalistką Mistrzostw Europy Juniorek w dwójce bez sterniczki. Tak powstała polska czwórka bez sterniczki reprezentowała nasze wioślarstwo przez całe ostatnie pięć lat.

WYNIKI POLSKIEJ CZWÓRKI BEZ STERNICZKI KOBIET W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

- 2017 Racice (Czechy) - srebrny medal
- 2018 Glasgow (Szkocja) - brązowy medal
- 2019 Lucerna (Szwajcaria) - brązowy medal
- 2020 Poznań - siódme miejsce
(Wierzbowska-Ciaciuch-Michałkiewicz-Grzella)
- 2021 Varese (Włochy) - dziewiąte miejsce

Mistrzostwa Świata

- 2017 Sarasota (USA) - srebrny medal
- 2018 Plovdiv (Bułgaria) - piąte miejsce
- 2019 Linz (Austria) - czwarte miejsce

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

- 30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja) - ze względu na wycofanie się osad nie rozegrano.
- 21-23.05. Lucerna (Szwajcaria) - czwarte miejsce
- 4 – 6.06. Sabaudia (Włochy) - brązowy medal

- Średni wiek zawodniczek w poszczególnych przedziałach konkurencji wynosi:

Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
28.5	26,9	27.3	26.8	27.75

- Średnie wieku w tej konkurencji we wszystkich analizowanych przedziałach zamyka się w granicach 1.7 roku. Natomiast średnia wieku polskiej osady jest w górnej granicy.
- Polska czwórka jest trzecią z kolei o najwyższej średniej wieku.

- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1-2	AUS GBR	28.5	1 4
3	POL	27.75	6
4	USA	27.5	7
5	CAN	27.0	10
6-7	NED CHN	26.75	2 5
8	DEN	25.75	8
9	IRL	25.5	3
10	ROU	24.0	9

- Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Wang Fei	CHN	33 lata
2-5	Martins Jennifer Bennett Karen Hogerwerf Ellen Luczak Grace	CAN GBR NED USA	32 lata
6-7	Stephan Lucy Popa Rosemary	AUS AUS	30 lat
8	Chabel Monika Dittmann Joanna Morrison Jessica Keogh Aifric Johansen Christina	POL POL AUS IRL DEN	29 lat

- Najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Lu Shiyu	CHN	22 lata
2-5	Florijn Karolien Hegarty Emily Anghel Roxana Nielsen Frida Sanggaard	NED IRL ROU DEN	23 lata
6-9	Grauer Stephanie Lambe Eimear Hegnes Madalina Logofatu Elena	CAN IRL ROU ROU	24 lata

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	AUS	0	1	1
2	NED	0	2	2
3	IRL	+ 7	10	3
4	GBR	+ 3	7	4
5	CHN	+ 4	9	5
6	POL	- 2	4	6
7	USA	- 1	6	7
8	DEN	- 5	3	8
9	ROU	- 4	5	9
10	CAN	- 2	8	10

- W konkurencji czwórek bez sterniczki tylko dwie najlepsze w tej konkurencji osady: Australia i Holandia zachowały finalnie na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio swoje pozycje z Mistrzostw Świata w 2019 roku.
- Reprezentantki trzech państw: Irlandii, Wielkiej Brytanii i Chin poprawiły swoje pozycje.
- Natomiast pięć innych federacji, w tym Polki obniżyły swoje pozycje z Mistrzostw Świata w Linz w 2019 roku.
- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Australii, Holandii, Danii, Polski, Rumunii, USA, Wielkiej Brytanii i Kanady.
- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Irlandii i Chin.
- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencji żeńskich czwórek bez sterniczki osady 6 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach osad Australii, Chin, Kanady i USA.
- Polki ze wszystkimi czterema, z którymi się spotkały w bezpośredniej walce miały wynik ujemny; z Holenderkami (0:5), Brytyjkami (1:4), Dunkami (2:5) i Rumunkami (0:3).

W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio rywalizowało dziesięć czwórek bez sterniczki kobiet. Przy takiej ilości startujących załóg najpierw rozegrano dwa przedbiegi w których startowało po pięć osad. Z każdego przedbiegu po dwie pierwsze czwórki bezpośrednio awansowały do finału A. Następnie z jednego repasażu także dwie pierwsze załogi uzupełniły sześciuosadową stawkę finałową walczących o zwycięstwo i medale. Pozostałe osady w finale B rywalizowały o podział miejsc 7-10.

Przed rozpoczęciem regat Igrzysk Olimpijskich w Tokio na podstawie startów poprzedzających igrzyska, wspomagając się także wynikami ostatnich Mistrzostw Świata rozstawiono czołowe cztery osady do dwóch przedbiegów. W pierwszym Holenderki i Brytyjki, a w drugim Irlandki i Australijki. Niestety Polki nie były rozstawione, natomiast do losowywano je wraz z Kanadyjkami i Chinkami do Holenderek i Brytyjek.

Polska czwórka w tej konkurencji wystartowała trzykrotnie; w przedbiegu, repasażu i finale A, zajmując odpowiednio piąte, drugie i szóste miejsce.

W przedbiegu od startu do mety dość pewnie prowadziły V-ce Mistrzyni Świata – Holenderki, a drugie premiowane bezpośrednim awansem do finału miejsce zajęły Chinki - tegoroczne „kwalifikantki”. Polki niestety tylko 600 metrów płynęły w liczącej się w walce o awans stawce. Podczas wyścigu systematycznie traciły do prowadzących osad, a na mecie różnice były bardzo duże i ten bieg trzeba ocenić bardzo negatywnie. Rezultat uzyskany przez polską czwórkę na mecie był dopiero dziewiątym obu przedbiegów. W wyniku tego o pozostałe dwa miejsca w olimpijskim finale trzeba było walczyć w dodatkowym repasażu. Teoretycznie sytuacja po tak słabym starcie w przedbiegu wydawała się niemal beznadziejna, tym bardziej, że do pokonania zostały osady Brytyjek i Rumunek z którymi Polki w tym roku nie wygrały oraz Dunek. Dunki w prawdzie w przedbiegu popłynęły jeszcze słabiej niż nasze zawodniczki, ale w ostatnich dwóch Mistrzostwach Świata zawsze były przed Polkami.

Po wspólnej z trenerem ocenie startu w przedbiegu osada skorygowała błędy i do repasażu podeszła z nową wiarą we własne siły i umiejętności.

Wyścig repasażowy był zdecydowanie najlepszym startem polskiej czwórki bez sterniczki kobiet w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio. Zawodniczki ruszyły brawurowo i zdecydowanie ze

startu, przewodząc stawce ponad 700 metrów. Od tego momentu musiały wprowadzić uznać nieznaczną wyższość faworyzowanych Brytyjek, ale do mety odpierały kolejne ataki Rumunek, a końcowy i skuteczny finisz przypieczętował zasłużony awans do finału. O walce na finiszu mogą świadczyć różnice pomiędzy tymi trzema osadami na mecie. Polki uległy Brytyjkom o 0.37 sek. i wygrały z Rumunkami o 0.81 sek. Nasze zawodniczki miały najlepszy czas ostatniej pięćsetki, a Brytyjki i Rumunki identyczny słabszy od Polek o 0.5 sek. Wygrana z wyżej notowanymi w ostatnich startach Rumunkami i Dunkami oraz zawsze groźnymi w długich wioślach osadami USA i Kanady, połączona z pierwszym w historii awansem polskiej czwórki w tej konkurencji do olimpijskiego finału jest swego rodzaju sukcesem.

Niestety w finale pomimo wielkich chęci, po tak dużym obciążeniu psychicznym i fizycznym (jeden dodatkowy wyścig) polska czwórka nie odegrała żadnej roli. Polki od startu do mety płynęły na ostatnim – szóstym miejscu, zwiększając jedynie z upływem dystansu stratę do przeciwniczek. Zabrakło takiego rytmu i wiary w swoje możliwości jak w repasażu. Ostatecznie przegrane z różnicą 14.58 sek. do złotych medalistek, 9.49 sek. do brązowych medalistek i 4.82 sek. do poprzedzających naszą czwórkę Chinek nie pozostawiały żadnych złudzeń.

- **Mistrzyniami Olimpijskimi w tej konkurencji zostały aktualne Mistrzynie Świata – Australijki przed Holenderkami i Irlandkami.**

W olimpijskim finale w tej konkurencji znalazły się obie czwórki kwalifikujące się w tegorocznych Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych w maju w Lucernie. Szczególny podziw należy się walecznym Irlandkom, które tak świetnie przygotowały się do tego sezonu. Zmieniając tylko jedną zawodniczkę z dziesiątego miejsca w 2019 roku przesunęły się na pozycję medalową.

Dla Polek obecny sezon był kolejnym, w którym załoga pływa w takim samym składzie. Jednak głównym zadaniem było poszukanie jak najszybszego ustawienia w łodzi w odniesieniu do zajmowanych pozycji przez zawodniczki. Jako szlakowa wypróbowana była Maria Wierzbowska (w poprzednich latach siedziała na tej pozycji) oraz Joanna Dittmann, która miała wnieść coś nowego w rytmie wiosłowania. Podczas zawodów kontrolnych osada nieźle się prezentowała, jednak nie potrafiła wygrywać z poszczególnymi czwórkami, z którymi wcześniej także przegrywała.

Wyjeżdżając na Igrzyska Olimpijskie w Tokio głównym celem polskiej osady w tej konkurencji był awans do finału i ten cel został realizowany, a przecież z przebiegu sezonu było wiadomo, że jest kilka osad z którymi Polki nie wygrały. Należy także zaznaczyć, że osady Australii i USA ze względu pandemicznych pojawiły się dopiero na samych Igrzyskach Olimpijskich.

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Brzeziński Marcin	37 lat	WTW Warszawa
Burda Mikołaj	39 lat	Lotto Bydgoscia
Szapkowski Michał	32 lata	Zawisza Bydgoszcz
Wilangowski Mateusz	30 lat	Wisła Grudziądz

Trenerzy klubowi:

Marian Drażdżewski	– Lotto Bydgoscia
Przemysław Konecki	– Zawisza Bydgoszcz
Krzysztof Zieliński	– Wisła Grudziądz

Trener prowadzący w reprezentacji:

Wojciech Jankowski

Ostateczny wynik: 7 miejsce

- Mistrzami Olimpijskimi z Rio de Janeiro w tej konkurencji są Brytyjczycy przed Australią i Włochami.
- Ostatnimi Mistrzami Świata z 2019 roku w tej konkurencji są Polacy przed Rumunią i Wielką Brytanią.
- Mistrzami Europy w tym roku w Varese w tej konkurencji zostali Brytyjczycy przed Rumunią i Włochami.

Skład polskiej reprezentacyjnej czwórki bez sternika jest oparty na zawodnikach, którzy wiele lat wioślowali w ósemce i zdobyli w niej między innymi brązowy medal Mistrzostw Świata Seniorów w 2014 roku. Polska ósemka kwalifikowała się do czterech pod rząd Igrzysk Olimpijskich począwszy od 2004 roku. Niestety po Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro coś negatywnego zaczęło się dzieć wewnątrz tej ósemki, a szczytem był rok 2018, kiedy to polska ósemka we wszystkich startach w kolejnych Pucharach Świata i na końcu w Mistrzostwach Europy przyływała na końcu stawki. Postanowiono zakończyć starty międzynarodowe ósemki i wśród jej zawodników przeprowadzić dodatkową selekcję, aby wyłonić najszybciej pływający skład osobowy pod kątem ubiegłorocznych Mistrzostw Świata Seniorów w Plovdiv. Po niespełna dwutygodniowym wspólnym treningu tak wyłoniony skład miał ogromne szanse na wejście do finału, ale ostatecznie niewiele zabrakło i osada wygrała finał B. W okresie

przygotowawczym do 2019 roku z przyczyn osobistych zmienił się jeszcze jeden z zawodników w składzie czwórki, co jeszcze bardziej wzmocniło siłowo osadę. Polska czwórka bez sternika w 2019 roku zdobyła pierwszy w historii polskiego wioślarstwa złoty medal w tej konkurencji.

WYNIKI POLSKIEJ CZWÓRKI BEZ STERNIKA MĘŻCZYZN W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

- 2017 Racice (Czechy) - wszyscy zawodnicy startowali w ósemce – srebrny medal
- 2018 Glasgow (Szkocja) - wszyscy zawodnicy startowali w ósemce
siódme miejsce
- 2019 Lucerna (Szwajcaria) - srebrny medal
- 2020 Poznań - brązowy medal
- 2021 Varese (Włochy) - siódme miejsce
(Szpakowski, Burda, Wilangowski, Posyłajka)

Mistrzostwa Świata

- 2017 Sarasota (USA) - startowali w ósemce (bez Szpakowskiego i Burdy)
-10 miejsce
- 2018 Plovdiv (Bułgaria) - 7 miejsce (Szpakowski, Burda, Schodowski, Wilangowski)
- 2019 Linz (Austria) - złoty medal

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

- 30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja) - srebrny medal
- 21-23.05. Lucerna (Szwajcaria) - szóste miejsce
- 4 – 6.06. Sabaudia (Włochy) - brązowy medal

- Średni wiek zawodników w poszczególnych przedziałach konkurencji wynosi:

Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
28.0	27.25	27.625	27.90	34.5

- Średnia wieku we wszystkich analizowanych przedziałach w tej konkurencji zamyka się w niecałym roku nie przekracza 28 lat. Natomiast średnia wieku polskiej czwórki jest wyższa o 6.5 roku.
- Nasza osada w tej konkurencji była najstarszą ze wszystkich startujących.
- W pierwszej dziesiątce najstarszych zawodników tej konkurencji znalazło się aż trzech polskich zawodników, w tym dwóch na czele, a czwarty tuż poza tą dziesiątką.
- Natomiast zdecydowanie najmłodszymi zawodnikami byli srebrni medaliści ostatnich Mistrzostw Świata i Igrzysk Olimpijskich – Rumuni.

- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1	POL	34.5	7
2	ITA	31.0	3
3	GBR	29.0	4
4	NED	28.75	6
5	AUS	28.0	1
6	RSA	27.75	10
7	USA	26.25	5
8	SUI	26.0	9
9	CAN	25.0	8
10	ROU	22.75	2

- Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Burda Mikołaj	POL	39 lat
2	Brzeziński Marcin	POL	37 lat
3	Castaldo Matteo	ITA	36 lat
4	Rosetti Bruno	ITA	33 lat
5-7	Szpakowski Michał Rossiter Matthew Roell Boudewijn	POL GBR NED	32 lata
8-10	Brittain Lawrence Smith John Cook Oliver	RSA RSA GBR	31 lat

- Najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Dean Clark	USA	21 lat
2-3	Berariu Stefan Gulich Andrin	ROU SUI	22 lata
4-7	Tiganescu Mihaita Semenciuc Mugurel Vasile Pascari Cosmin Torrente Sandro	ROU ROU ROU RSA	23 lata
8-10	Gadson Luke Stone Gavin Crothers William	CAN CAN CAN	24 lata

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	AUS	+ 5	6	1
2	ROU	0	2	2
3	ITA	+ 1	4	3
4	GBR	- 1	3	4
5	USA	0	5	5
6	NED	+ 1	7	6
7	POL	- 6	1	7
8	CAN		Nie startowali	8
9	SUI	- 1	8	9
10	RSA	+ 2	12	10

- Dwie czwórki – Rumunia i USA zachowały w Igrzyskach Olimpijskich swoje miejsce z Mistrzostw Świata 2019 roku.

- Cztery osady poprawiły swoje pozycje, a trzy i w tym Polska zajęły gorsze miejsca.
- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Polski, Rumunii, Wielkiej Brytanii, Włoch, USA, Australii, Holandii i Szwajcarii.
- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności czwórki: Południowej Afryki i Kanady.
- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencji męskich czwórek bez sternika osady 7 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach osad Australii, Kanady i USA.
- Polska czwórka w bezpośredniej rywalizacji spotkała się z sześcioma państwami.
- Polacy tylko ze Szwajcarami (5:0) uzyskali dodatni bilans bezpośredniej rywalizacji.
- Z pięcioma mieli wynik ujemny; z Brytyjczykami (0:5), Holendrami (0:3), Rumunami (0:3), Włochami (0:3) i Południową Afryką (0:1).

Do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w wyniku dwustopniowych kwalifikacji wystartowało dziesięć męskich czwórek bez sternika. Zgodnie z systemem eliminacji FISA, najpierw rozegrano dwa przedbiegi, z których po dwie pierwsze czwórki awansowały bezpośrednio do finału A, a następnie jeden repasaż, z którego także dwie pierwsze załogi uzupełniły sześciuosadową stawkę finału A walczących o medale. Pozostałe czwórki rywalizowały w finale B o podział miejsc 7-10.

Polska czwórka w tej konkurencji wystartowała w Tokio trzykrotnie; w przedbiegu, repasażu i finale B, zajmując odpowiednio: dwa razy trzecie i pierwsze miejsce.

Na podstawie tegorocznych wyników w sezonie startowym, cztery osady zostały rozstawione. Do pierwszego przedbiegu Południowa Afryka i Rumunia, a do drugiego Wielka Brytania i Włochy. Nasza czwórka została dołosowana do drugiego przedbiegu razem ze Szwajcarią i Kanadą.

W przedbiegu od startu do mety prowadzili Brytyjczycy, a przed półmetkiem na drugie miejsce wysunęli się Włosi. Polska czwórka pomimo kilku bezpośrednich rywalizacji w tym sezonie przed Igrzyskami Olimpijskimi jeszcze z tymi osadami nie wygrała. Niestety i tym razem pomimo ambitnej walki do półmetka na metę ze sporą stratą przytylnęli na trzecim miejscu. Uzynali dopiero szósty rezultat z obu przedbiegów, ale niepokój budził siódmy czas Rumunów, który był tylko 0.13 sek. gorszy.

W repasażu obawy okazały się niestety uzasadnione, gdyż zarówno Holendrzy jak i Rumuni, których również w tym sezonie nie udało się Polakom pokonać, okazali się także na torze olimpijskim w Tokio dla naszych zawodników za mocni. Wprawdzie Polacy mieli najlepszy z całej stawki czas drugiej i czwartej pięćsetki to jednak straty z pierwszej, a szczególnie z trzeciej pięćsetki okazały się nie do odrobienia. Zabrakło im 1.30 sek. do olimpijskiego finału, co było dla wszystkim zaskoczeniem i tragedią dla samych zawodników.

W Finale B nasi zawodnicy rywalizowali już ze słabszymi od siebie osadami. I to oni prowadzili od startu do mety. Wygrali, ale na finiszu musieli rozpaczliwie odpierać ataki ostro atakujących ambitnych Kanadyjczyków.

- **Mistrzami Olimpijskimi zostali w tej konkurencji Australijczycy przed Rumunami i Włochami.**

Australijczycy to srebrni medalisci poprzednich Igrzysk w Rio de Janeiro, a przez cały obecny cykl olimpijski 2017-2021 przegrali tylko jeden wyścig, którym był finał Mistrzostw Świata w 2019 roku, a wygrali go Polacy (Australia zajęła szóste-ostatnie miejsce w finale). Od 2019 roku upłynęły dwa lata kiedy nasi zawodnicy zostali Mistrzami Świata i jeszcze w 2020 roku brązowymi medalistami Mistrzostw Europy w Poznaniu. Ale w Poznaniu nie było Brytyjczyków, Australijczyków i Amerykanów, czyli trzech czwórek z olimpijskiego finału oraz Kanady i Południowej Afryki.

Przesunięcie Igrzysk Olimpijskich o jeden rok dla niektórych okazał się zbawienny. Młodzi zawodnicy, jak Rumuni czy niektórzy w osadzie USA mieli jeszcze dodatkowy rok na okrzepnięcie w grupie seniorów i nabranie niezbędnej rutyny, a inni mogli wyleczyć kontuzje. Natomiast dla tak doświadczonych i zaawansowanej wiekowo to każdy dodatkowy rok był ryzykiem utraty części dyspozycji i skuteczności.

Poza tym niestety, od grudniowego zgrupowania 2020 roku w Portugalii, gdzie zawodnicy chorowali na Covid 19 wszystkie parametry wydolnościowe były na niższym poziomie. W pandemii zawodnicy trenowali indywidualnie w domu na ergometrach, nabrali niekorzystnych odruchów, które trudno było wyeliminować na wodzie. Ze względu na stratę kilometrów zaplanowanych na Portugalie zmieniono miejsce zgrupowania. Zamiast planowanych treningów na nartach biegowych w górach w Livignio, czy chociażby w Jakuszycach grupa wioseł krótkich pojechała na trening specjalistyczny na wodzie w Wałczu.

Poza tym przez styczeń i luty trener osady Wojciech Jankowski miał bardzo poważne kłopoty zdrowotne po przebytej chorobie covidowej (zatory żyłne w nodze).

Jakby tych nieszczęść było za mało to w kwietniu Marcin Brzeziński podczas zgrupowania w Portugalii przewrócił się na rowerze. Skutki upadku wyeliminowały go przez miesiąc z treningu. Wszystko to niekorzystnie wpłynęło na jakość wiosłowania czwórki w sezonie. Rozpoczęły się nerwowe poszukiwania i zmiany szlakowego w celu powrotu do swobodnej, szybkiej jazdy na wodzie jaką ta załoga miała w 2019 roku. Wkradła się również w relacje w zespole nerwowa atmosfera. Niestety te wszystkie negatywne skutki odbiły się na wyniku w trakcie sezonu, jak i na Igrzyskach Olimpijskich, gdzie wszyscy chcieli zdobyć medal, mając świadomość, że to może być już ostatnia szansa dla niektórych zawodników. Potwierdziła się zasada, że aby liczyć się w sezonie trzeba w niego wejść na jak najwyższym poziomie. Wtedy można spokojnie realizować założony plan treningowy, a w tej sytuacji w przypadku tej osady to były poszukiwania powrotu do wiosłowania technicznego z sezonu 2019.

Siódme miejsce w Igrzyskach nie cieszyło nikogo, ale taki jest sport.

Sprawdziła się brutalna teza, że aby walczyć o medale trzeba się znaleźć w odpowiednim miejscu w odpowiednim czasie.

VI. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYŹN LM2x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Mikołajczewski Artur	31 lat	Gopło Kruszwica
Kowalski Jerzy	33 lata	Gopło Kruszwica

Trenerzy klubowi:

Kazimierz Naskręcki – Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Piotr Buliński

Ostateczny wynik: 8 miejsce

Konkurencje wagi lekkiej wprowadzono do programu Igrzysk Olimpijskich od 1996 roku - Igrzysk w Atlancie. W tej konkurencji Polska przeżywała ogromne sukcesy za sprawą dwójki Robert Sycz-Tomasz Kucharski, którzy sięgnęli po złote medale w Sydney w 2000 roku i Atenach w 2004 roku. Nikomu więcej w tej konkurencji nie udało się powtórzyć sukcesu w kolejnych Igrzyskach. Jest to konkurencja, która jest zawsze obok jedynek męskiej najbardziej obsadzona w Mistrzostwach Świata Seniorów. Z tych między innymi względów obok Mistrzostw Świata w roku poprzedzającym Igrzyska kwalifikacje odbywają się na poszczególnych kontynentach. Łącznie we wszystkich kwalifikacjach do Igrzysk Olimpijskich w Rio wystartowało 57 dwójek. W dotychczas rozegranych Igrzyskach w wyniku kwalifikacji do startu dopuszczano: w 1996 roku w Atlancie 17 osad, w 2000 r. w Sydney – 19, w 2004 w Atenach – 21. Od 2008 r. w Pekinie, Londynie i Rio de Janeiro było po 20. W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio rywalizowało już po 18 dwójek podwójnych kobiet i mężczyzn. Jest to wynikiem zmiany ram kwalifikacyjnych w związku ze wyrównaniem procentowego udziału w igrzyskach liczby kobiet i mężczyzn.

- Mistrzami Olimpijskimi z Rio de Janeiro w tej konkurencji są Francuzi przed Irlandią i Norwegią.
- Ostatnimi Mistrzami Świata z 2019 roku w tej konkurencji są Irlandczycy przed Włochami i Niemcami.
- Mistrzami Europy w tym roku w Varese w tej konkurencji zostali Irlandczycy przed Niemcami i Włochami.

Nasza federacja do dotychczasowych Igrzysk zdołała zakwalifikować osadę w tej konkurencji czterokrotnie. Do Igrzysk w Atlancie Robert Sycz z Grzegorzem Wdowiakiem (zajęli VII miejsce) i dwukrotnie wspomniani Robert Sycz z Tomaszem Kucharskim (zdobyli dwukrotnie złoty medal). Potem kolejne próby polskich osad do Igrzysk w Pekinie i Londynie niestety zakończyły się niepowodzeniem. W Rio de Janeiro reprezentujący Polskę debel Jankowski-Mikołajczewski w olimpijskim finale zajęli szóste miejsce.

Obecnie reprezentująca Polskę osada pływa ze sobą od 2019 roku, chociaż mają za sobą wspólne starty w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata, a obaj zawodnicy pochodzą z jednego klubu Gopło Kruszwica. Osada zakwalifikowała się do startu w Igrzyskach Olimpijskich podczas Mistrzostw Świata w Linz w 2019 roku, gdzie zajęła szóste miejsce. Od tego momentu do rozpoczęcia Igrzysk dwójka podwójna w tym zestawieniu wystartowała tylko raz, podczas Mistrzostw Europy w Poznaniu w 2020 roku. Powodem była pandemia w 2020 roku i brak rozgrywania innych zawodów i kontuzja Jerzego Kowalskiego w 2021 roku.

WYNIKI POLSKIEJ DWÓJKI PODWÓJNEJ WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN W POSZCZEGÓLNYCH LATACH CYKLU OLIMPIJSKIEGO 2017-2021:

Mistrzostwa Europy

- 2017 Racice (Czechy) - czwarte miejsce (Kowalski-Jankowski)
- 2018 Glasgow (Szkocja) - piąte miejsce (Kowalski-Jankowski)
- 2019 Lucerna (Szwajcaria) - Nie startowała.
- 2020 Poznań - czwarte miejsce (Kowalski-Mikołajczewski)
- 2021 Varese (Włochy) - Nie startowała.

Mistrzostwa Świata

- 2017 Sarasota (USA) - czwarte miejsce (Jankowski-Kowalski)
- 2018 Plovdiv (Bułgaria) - ósme miejsce (Jankowski-Kowalski)
- 2019 Linz (Austria) - szóste miejsce (Kowalski-Mikołajczewski)

Tegoroczne wyniki w Pucharach Świata

- 30.04.- 2.05. Zagrzeb (Chorwacja) - nie startowała
- 21-23.05. Lucerna (Szwajcaria) - ósme miejsce (Mikołajczewski-Piasecki)
- 4 – 6.06. Sabaudia (Włochy) - nie startowała

Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
26.0	27.834	27.5	27.584	32.0

- Średnia wieku osad w tej konkurencji w porównywanych przedziałach zamyka się pomiędzy 26 a 28 rokiem życia.

- Polska dwójka przewyższa ją o ponad cztery lata, chociaż nie była najstarszą wiekowo osadą.
- Należy zwrócić uwagę, że za trzy lata podczas Igrzysk Olimpijskich w Paryżu polska dwójka może być zdecydowanie najstarszą osadą konkurencji.
- Kolejność osad o najwyższej średniej wieku w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Igrzyskach Olimpijskich
1	ALG	33.5	17
2	NOR	33.0	12
3-4	CZE	32.5	4
	VEN		15
5	POL	32.0	8
6	POR	31.5	13
7-8	ITA	30.5	3
	UKR		9
9-10	GER	27.0	2
	BEL		5
11-12	IRL	26.0	1
	CAN		10
13	IND	24.5	11
14	CHI	24.0	14
15	URU	23.0	6
16-17	UZB	22.0	16
	THA		18
18	ESP	20.0	7

- Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Vrastil Miroslav	CZE	39 lat
2	Fraga Pedro	POR	38 lat
3	Ait Daoud Kamel	ALG	36 lat
4	Ruta Pietro	ITA	34 lata
5-8	Guipe Jose	VEN	33 lata
	Kowalski Jerzy	POL	
	Brun Kristoffer	NOR	
	Strandli Are Weierholt	NOR	
9	Amaris Cesar	VEN	32 lata

- Jerzy Kowalski znalazł się w grupie ośmiu najstarszych zawodników tej konkurencji, a drugi zawodnik – Artur Mikołajczewski jest w grupie zawodników na dziesiątej pozycji.
- Najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Horta Pombo Caetano	ESP	18 lat
2	Safaroliyev Sobirjon	UZB	19 lat
3	Kluver Ferreira Felipe	URU	21 lat
4-6	Balastegui Manel	ESP	22 lata
	Wongpin Siwakom	THA	
	Deenoi Nawamin	THA	
7-8	Sanhueza Eber	CHI	23 lata
	Cetraro Ferreira Felipe	URU	
9-10	Lal Jat Arjun	IND	24 lata
	Keane Patrick	CAN	

- Zamiana ostatecznego miejsca na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w stosunku do Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku w Linz-Ottensheim w tej konkurencji jest następująca:

Lp.	Państwo	Różnica miejsc	Miejsce w Mistrzostwach Świata w 2019 r. w Linz	Miejsce w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio
1	IRL	0	1	1
2	GER	+ 1	3	2
3	ITA	- 1	2	3
4	CZE	+ 4	8	4
5	BEL	+ 2	7	5
6	URU		Nie startowali	6
7	ESP	- 1	6	7
8	POL	- 2	6	8
9	UKR	+ 11	20	9
10	CAN	- 1	9	10
11	IND	+ 16	27	11
12	NOR	- 8	4	12
13	POR	+ 1	14	13
14	CHI		Nie startowali	14
15	VEN		Nie startowali	15
16	UZB	+ 12	28	16
17	ALG		Nie startowali	17
18	THA		Nie startowali	18

- W tej konkurencji tylko jedna osada – Mistrzowie Świata i Mistrzowie Olimpijcy z Tokio i srebrni medaliści Igrzysk Olimpijskich z Rio de Janeiro – Irlandzycy zachowali swoją pozycję w ostatnich dwóch latach.
- Siedem dwójek poprawiło swoje pozycje, chociaż w przypadku Indii, Uzbekistanu i po części Ukrainy wynika to z faktu odpowiednio ułożonych kwalifikacji i w ich wyniku dopuszczenia do startu w Tokio tylko 19 dwójek.
- Natomiast pięć osad w tej konkurencji (w tym Polska) obniżyło swoje pozycje w stosunku do Mistrzostw Świata 2019 roku.
- Z Mistrzostw Świata Seniorów w 2019 roku do Igrzysk w Tokio zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Irlandii, Włoch, Niemiec, Norwegii, Hiszpanii, Polski i Belgii.
- Z Afrykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych rozegranych 10-12.10.2019 roku w Tunisie zakwalifikowała się dwójka Algierii.
- Z Amerykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych rozegranych 4-6.03.2021 roku w Rio de Janeiro zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Urugwaj, Chile, Venezuela.
- Z Europejskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych rozegranych 5-8.04.2021 roku w Varese zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Ukrainy i Portugalii.
- Z Azjatyckich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych rozegranych w zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Indie, Uzbekistan i Tajlandia.
- Z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju 2021 roku w Lucernie zakwalifikowały się wg kolejności dwójki: Kanady i Czech.
- Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowało w konkurencji męskich dwójek podwójnych wagi lekkiej osady 13 państw z tych, które miały kwalifikacje olimpijskie. Zabrakło w tych startach osad Australii, Nowej Zelandii i USA.
- Polacy w tej konkurencji wystartowali tylko raz w drugim Pucharze Świata w Lucernie w składzie w połowie rezerwowym i spotkali się z sześcioma państwami.
- Wgrali po razie z Portugalią, Venezuelą i dwa razy z Chile.
- Przegrali po razie z Irlandią, Niemcami i Włochami.

W Igrzyskach Olimpijskich polska dwójka wagi lekkiej mężczyzn w tej konkurencji wystartowała czterokrotnie; w przedbiegu, repasażu, półfinale i finale B, zajmując odpowiednio kolejne miejsca: trzecie, pierwsze, czwarte i drugie.

Przed rozpoczęciem regat Igrzysk Olimpijskich w Tokio na podstawie startów poprzedzających igrzyska, wspomagając się także wynikami ostatnich Mistrzostw Świata zaproponowano rozstawienie sześciu czołowych osad w każdej konkurencji do poszczególnych przedbiegów. W pierwszym przedbiegu rozstawiono Niemców i Włochów, w drugim Irlandczyków i Polaków, a w trzecim Norwegów i Belgów.

Start polskiej dwójki w przedbiegu nie należy zaliczyć do udanych. Był to słaby występ głównie ze względu na złe samopoczucie szlaku osady, któremu jak twierdził zabrakło kilku dni do pełnej adaptacji do temperatur panujących w Japonii. Przed tym pierwszym startem wydawało się, że miejsce w pierwszej dwójce obok zdecydowanych faworytów – Irlandczyków, dające bezpośrednio kwalifikacje do półfinału powinno być raczej pewne. Chociaż rozsądek podpowiadał, aby uważać na Czechów, z którymi w historii mieliśmy różne niespodziewane rozstrzygnięcia. Ale z drugiej strony polska dwójka przyleciała do Tokio walczyć o najwyższe cele, a Czesi byli tegorocznymi „kwalifikantami” i to z drugiego miejsca z Finałowych Olimpijskich Regat Kwalifikacyjnych z połowy maja w Lucernie.

Do półmetka wydawało się, że nasza dwójka rozpoczęła ten wyścig z oczekiwaną nadzieją na bezpośredni awans do półfinałów. Na punkcie kontrolnym pomiaru czasu po 1000 metrów zajmowali drugą pozycję, a strata do poprzedzających ich Irlandczyków wynosiła zaledwie 1.02 sek. Jednak niemal na równi z nimi płynęli Czesi ze stratą 0.4 sek. i niespodziewanie rewelacyjni Urugwajczycy ze stratą 0.59 sek. Niestety w drugiej części dystansu z panującymi w torze warunkami najlepiej poradzili sobie Czesi i to oni ominęli dodatkowy wyścig w repasażu, co w tych temperaturach szczególnie dla zawodników wagi lekkiej miało ogromne znaczenie. Osiągnięty przez polską dwójkę na mecie rezultat był ósmym wśród wszystkich trzech przedbiegów. Jednak z boku wydawało się, że nasi zawodnicy na ostatnich metrach nie widząc szans bezpośredniego awansu nieco „odpuścili”.

Start Polaków w repasażu to z kolei bardzo dobry wyścig. Osada w pełni zrealizowała założenia taktyczne i odniosła pewne zwycięstwo. Pokonała w nim Hiszpanów, którzy przecież na Mistrzostwach Świata 2019 roku zajęli miejsce bezpośrednio przed nimi. Nasza dwójka przewodziła rywalizującej stawce od 750 metrów po starcie, mając przy tym najlepsze czasy trzech pięćsetek, a uzyskany na mecie rezultat był najlepszym na tym etapie eliminacji. Pokonali drugich na mecie Hiszpanów o 2.27 sek. Niepokój jednak budziła rzucająca się w oczy nieumiejętność radzenia sobie na dużej bocznej fali jaka panowała niemal przez cały czas rozgrywania wioślarskich regat olimpijskich.

W półfinale, patrząc na wyniki przedbiegów nasi reprezentanci nie byli faworytami do awansu. Ale fizycznie i mentalnie czuli się bardzo mocni, zdeterminowani. To dawało nadzieję na finał. I rzeczywiście wszystko układało się po myśli naszych reprezentantów. Od startu do mety pewnie w tym wyścigu prowadzili Niemcy. Na 500 metrów przed metą Polacy znajdowali się na trzecim miejscu dającym awans do finału z niedużą stratą do Norwegów (1.87 sek.). Niepokój jednak mogły budzić dwie kolejne osady Czechów i Urugwajczyków, których straty do polskiej dwójki w tym momencie także były niewielkie, wynoszące odpowiednio: 0.69 i 2.5 sek. Jednak to co się działo w tym wyścigu na ostatnich 500 metrach można z pewnością porównać do horroru. Nasza osada zbliżała się wprawdzie do Norwegów i już wydawało się, że awans ma

zapewniony, a nawet możliwe, że z drugiego miejsca. Niestety zwiększająca się boczna fala powodowała coraz większe kłopoty techniczne polskiej dwójki. Natomiast Czesi i Urugwaj, wykorzystując nieco zasłonięcie na swoich torach przez linię boi tzw. "wygaszaczy fal" zaczęli zbliżać się niebezpiecznie. Zrobiło się bardzo nerwowo. W tym momencie wywróciła się bardzo utytułowana osada norweska dwójka, która nie poradziła sobie z bocznym podmuchem wiatru. Niestety nawet ten incydent nie pomógł naszym zawodnikom. Tracili prędkość nie radząc sobie z podmuchami wiatru i falą. Ostatecznie zajęli czwarte miejsce, przegrywając na finiszu 1.31 sek. z rewelacyjnym Urugwajem i 0.91 sek. z Czechami. Osiągnięty na mecie rezultat był wprawdzie szóstym z obu półfinałów, ale zabrakło awansu do finału i to w takich okolicznościach.

Przed finałem B i walką już tylko o siódme miejsce teoretycznie nasi zawodnicy byli faworytami, ale przystąpili do niego rozbici psychicznie po niepowodzeniu w półfinale, co budziło pewne obawy czy zrealizują zadanie. Jednak w nim od startu do mety minimalnie prowadzili Hiszpanie. Polacy rozpoczęli wyścig zgodnie z planem, płynąc w stawce przegrywając z Hiszpanami kolejno: 0.79 - 0.34 - 0.15 sek. na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu co 500 metrów oraz 0.58 sek. na mecie. Jak widać taki stan utrzymał się w całym dystansie do samej mety. Zabrakło chyba pełnej determinacji i przyśpieszenia w drugiej części dystansu. Nasza osada płynęła zbyt zachowawczo, czekając aż osłabną przeciwnicy. Niestety do tego nie doszło. Ostatecznie Polska skończyła finał B na drugiej pozycji, zajmując w Igrzyskach Olimpijskich ósme miejsce.

- **Mistrzami Olimpijskimi zostali w tej konkurencji Mistrzowie Świata – Irlandczycy przed Niemcami i Włochami.**

Na podium w tej konkurencji stanęły te same osady co na ostatnich Mistrzostwach Świata w 2019 roku w Linzu. Nasza reprezentacyjna dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn wystartowała w tym składzie tylko trzykrotnie od momentu kiedy została zestawiona. Z powodu braku startów kontrolnych trudno było określić możliwości tej osady, a kontuzja Jerzego Kowalskiego wpłynęła też na przygotowanie fizyczne i techniczne. Do kontuzji doszło podczas zgrupowania w Wałczu w kwietniu – zmęczeniowe pęknięcie żebra. Kontuzja uniemożliwiła udział tego zawodnika w regatach, treningach specjalistycznych do końca maja br. Do treningów wrócił z początkiem czerwca na zgrupowaniu w Zakopanem nadal odczuwając ból żebra, a trening specjalistyczny wznowiono dopiero w połowie czerwca.

Drugi zawodnik w pierwszym okresie startował na jedynce w Mistrzostwach Europy w Varese, zdobywając brązowy medal oraz na dwójce podwójnej w Lucernie z zawodnikiem rezerwowym - Łukaszem Piaseckim.

Mimo wieku są to nadal zdecydowanie najmocniejsi zawodnicy w tej kategorii w Polsce i wciąż z dużym potencjałem fizycznym na tle najlepszych osad świata. Może potrzeba im więcej startów razem, a może wystarczy impuls w postaci zmiany trenera i tym samym zmiana bodźców treningowych i w końcu może te zmiany spowodują, że będziemy się jeszcze cieszyć z medalowych startów tej osady. A trzeba przypomnieć, że Igrzyska w Tokio miały być ostatnimi, w których programie istnieje waga lekka. Jednak ze względu na pandemię i problemy organizacyjne przedłużono rozgrywanie tej konkurencji do kolejnych Igrzysk Olimpijskich w Paryżu. Tak więc stwarza się ogromna szansa na rewanż i rehabilitację dla samych zawodników i nowego trenera.

ZAWODNICY REZERWOWI

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Boruch Katarzyna	23 lata	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Posyłajka Łukasz	25 lat	AZS Szczecin

Trenerzy klubowi:

Piotr Basta	– AZS AWF Gorzów Wlkp.
Piotr Kula	– AZS Szczecin

Zawodnicy rezerwowi przydzielani są poszczególnym federacjom przez Międzynarodową Federację Wioślarską w zależności od ilości zakwalifikowanych czwórek podwójnych i czwórek bez sternika lub ósemek.

Polska miała prawo zabrać do Tokio dwie zawodniczki i dwóch zawodników. Na wniosek trenerów zostały nominowane wymienione osoby.

Polscy zawodnicy rezerwowi startowali w przeddzień rozpoczęcia olimpijskich regat wioślarskich w wyścigach rezerwowych rozgrywanych w systemie: najpierw tzw. „trial”, czyli przejazd indywidualny na czas i po dwóch godzinach wyścigi równorzędne „side by side”. Jednak obydwa systemy w ogóle nie były od siebie zależne i dlatego poszczególne zawodniczki i zawodnicy różnie je potraktowali, a wyniki niewiele miały wspólnego z rzeczywistością. W związku z tym nie miały większej wartości.

